

NIEUWE AVONTUREN



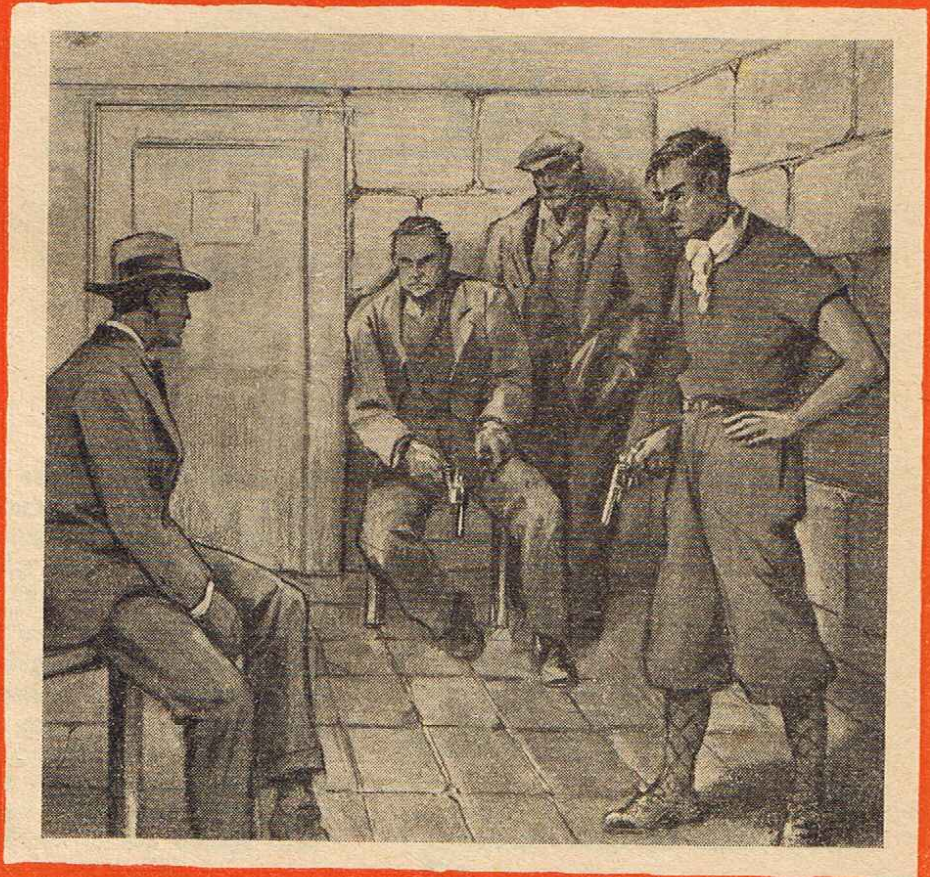
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In de val gelokt

Nr 2114



NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 6 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

In de val gelokt

HOOFDSTUK I.

DE BOEVENVERGADERING

Er rinkelde een scherp schelletje achter het donkere toneel van de derde-rangs tingeltangel, ergens aan het einde van een der schier eindeloze kaden van Chicago aan het Michigan-meer.

Het toneel was niet zeer groot, niet zeer modern ingericht, en op het ogenblik, een kwartier voor de voorstelling, was het bijna stikdonker en moest men zich afvragen hoe de oude toneelknechts kans zagen in die duisternis hun werk te doen, zonder onophoudelijk over een stuk decor of een in een hoekje fluis-terende koriste te struikelen.

Weerszijden van dat toneel bevond zich een gang, even morsig en donker, en aan die beide gangen waren de kleedkamers gelegen, die van de hoofdpersonen het dichtst bij de manteaux (*), die van minder groten het dichtst bij het achterdoek.

Dan waren er achter dat doek ook nog twee kamers, bereikbaar langs een vrij steile, houten trap en een in de lucht

* manteaux : draperiën achter het gordijn.

zwevend gaanderijtje, maar die waren bestemd voor de werkelijke sterren, of althans voor de artisten, die als zodanig beschouwd werden door de eigenaar en exploitant van het zaakje, mijnheer Carlos Bastia.

Die kamers, dikwijls ongebruikt, werden met een heilige eerbied beschouwd door al degenen, die gelijkvloers moesten verblijven, en zij, die ze in bezit mochten nemen, plachten van die steile, wrakke, oude trap af te dalen in de houding van een keizer of vorstin, die zich genadig tot zijn volk begeeft.

Het huis, waarin Bastia zijn zaak dreef, was zeker een van de oudste van heel Chicago en bestond eigenlijk uit drie in de loop der tijden bijeengevoegde huizen.

De zaal bezat twee kellners, een buffetjuffrouw, die vijftig was, maar zich gedroeg als een bakvis met de hulp van blond geverfde haren, een duur gebit en kleurmiddelen, twee toneelknechts, een regisseur, die tegelijkertijd eerste danser was en ook eerste komiek, acht revuegirls en voor de rest het gebruikelijke revuepersoneel, dat ook in staat was om kleine sketches te spelen.

Neen, het was stellig geen Broadway-zaak, die van mijnheer Bastia, maar zij was ruimschoots voldoende voor de talloze varensgezellen, die dagen en wekenlang over het Grote Meer hadden gezworven, en na een vermoeiend visseizoen hun geld kwamen verteren daar op de kade.

Lang voor de afschaffingswetten sterk werden verzacht, verkocht mijnheer Carlos Bastia onder het oog van een welwillende politie allerlei soorten alcohol, waaraan hij echter een deel van zijn gevaarlijke uitwerking had ontnomen, door ze met water te verdunnen.

Er liepen over deze Bastia trouwens geruchten, die een onderzoek vanwege de politie volkomen zouden hebben gewettigd, maar de commissaris van de wijk was een goed vriend van de Italiaan, en zo gebeurde er natuurlijk niets.

Carlos Bastia had jaren achtereen drank gesmokkeld, kwam vroeg en laat in conflict met de arbeidswetten, liet kinderen onder de twaalf en zelfs onder de tien jaar optreden, gaf gelegenheid tot hazardspel en tot nog afkeurenswaardiger dingen in zijn zaak, en dat alles had hem zoals men kon verwachten, in een betrekkelijk korte tijd rijk gemaakt.

Op het oogenblik dat het schrille belletje weerklonk, tot waarschuwing van het gezelschap, zat mijnheer Bastia in een soort kooi, en het is niet te verwonderen, dat hij juist op die plek meer dan ooit geleek op een grote baviaan. Die kooi bevond zich naast het buffet, en een weinig hoger dan dit nuttige meubelstuk, zodat hij van die plek niet alleen dit buffet, maar ook de gehele zaal gemakkelijk overzien kon.

Deze kooi was te bereiken door een deur, die uitkwam in wat mijnheer Bastia met aandoenlijke goedmoedigheid zijn huiskamer noemde, ofschoon hij er bijna nooit vertoefde en kind noch kraai op de wereld bezat, die die kamer inderdaad wat huiselijk zouden kunnen maken.

Men zal hieruit begrepen hebben, dat dit vertrek veel hoger lag dan de toeschouwerszaal, maar dat was een gevolg van de zonderlinge bouwvanden van de drie oude huizen, die bijeen waren getrokken.

Waarom die kooi echte ijzeren tralies had, en er daardoor volmaakt uitzag als een hok in een dierentuin, dat heeft nooit iemand geweten of kunnen begripen. Een deel van het hek was draaibaar gemaakt naar de kant van het buffet en in geval van nood kon dus mijnheer Bastia zijn kooi verlaten en krachtig ingrijpen, als er soms eens ruzie mocht ontstaan, of een dronken varens-gast zich op weg begaf naar het toneel, aangelokt door de bekoorlijkheid van een der revuegirls, zoals dat inderdaad reeds enige malen geschied was. De worsteling die dan meestal op dit ingrijpen volgde, duurde nooit heel

lang, want de heer Bastia had niet alleen het uiterlijk van een gorilla, maar ook de kracht van zulk een grote aap.

Hij liet nu zijn blikken eens over de zaal glijden, die reeds goed gevuld was, knorde tevreden, opende de deur achter zich, sloot ze met zorg weer, stak zijn beroemde huiskamer dwars over en opende de tweede deur, welke dit vertrek nog bezat. Hij kwam nu in een korte, smalle gang, verlicht door een zwak gloeilampje, zonder deuren, behalve een smal klapdeurtje, dat hem in de tamelijk brede gang bracht, die bij wijze van nooduitgang, langs de gehele lengte van de toeschouwersruimte liep.

Hij behoefde deze gang slechts te volgen, om achter het toneel te komen, waar op dat ogenblik een heidens kabaal heerste, dat echter als bij toverslag verstomde, toen de eerste de beste figurant de geduchte chef in het oog kreeg.

Er werd een soort van sissend waarschuwingssein doorgegeven en eensklaps heerste er orde, en hield iedereen zich althans, alsof hij vol ijver alleen maar aan zijn of haar taak dacht.

Het werd plotseling zo angstwekkend stil, dat men als het ware het pruimen van de oude toneelknecht kon horen, die op zijn sloffen met vilten zolen onhoorbaar rondging, terwijl zijn collega halverwege een nijldige vloek had afgebeten en ingeslikt.

Carlos Bastia lachte zelfvoldaan in zijn baard, terwijl zijn kleine oogjes tevreden twinkelden, toen liep hij langzaam, na een blik op het toneel te hebben gegeven, naar een der voorste kleedkamers aan de linkerzijde van het toneel, waarin hij binnentrad.

De jonge vrouw, die zich in de kamer bevond, zel rustig:

— Doe alsjeblieft de deur dadelijk weer achter je dicht, Bastia. Het tocht hier als de hel! Wanneer zal je eindelijk die oude barak eens laten opblazen?

— Nooit, als ik er iets aan doen kan! antwoordde Bastia kalm. Hij is

heel goed zoals zij nu is. Zou je niet wat voortmaken? De zaal zit al vol en over tien minuten moet er begonnen worden. Je weet, dat ik van orde houd.

— Als dat zo is, waarom kom je dan hier en houd mij van mijn werk?

— Omdat ik met je te praten heb. Ga jij maar zitten en schmink je verder af. Ik zal wel spreken. Meer dan vijf minuten hoop ik niet nodig te hebben. Je bent nog al vlug van begrip, Carla en ik hoop me duidelijk uit te drukken.

De jonge vrouw nam plaats op de rieten stoel voor de spiegel met witgelakte rand, die op een kaptafeltje steunde, nam hazepootje en poederdoos ter hand en zei, met het gelaat dicht bij de spiegel, want Carla Lupez was een beetje bijziende, rustig:

— Steek maar van wal!

Bastia had de tweede stoel genomen, die het kleine vertrek rijk was, plaatste deze dicht achter de jonge artieste, en zijn stem klonk veel zachter, bijna fluisterend, toen hij begon:

— Je werkt nu bijna drie maanden bij mij, Carla, en je weet nu, dat ik gelukkig nog wel iets meer verdien dan alleen met het vertonen van revue's, waar ik zelf misselijk van word. En ik op mijn beurt heb bijtijds ingezien, dat jij nog iets meer en beters bent dan revuecommère. Wij weten nu wat wij beiden waard zijn en samen hebben wij al een paar zaakjes opgeknapt, die de moeite waard waren!

— Is er iets uitgelekt?

— Uitgelekt? herhaalde Bastia minachtend. Het mocht wat. Wat zou er kunnen uitlekken? Neen, in dat opzicht ben ik volmaakt gerust. Er is iets anders, wat me vrees aanjaagt, en niet mij alleen, maar ook de andere bestuurders van «De Gouden Lama». Er bestaat hier in Chicago een macht waarnaast de onze in het niet schijnt te zinken, een macht, die ons vijandig is, en van zulk een omvang, dat bijgelovige lieden bijna een iets bovennatuurlijks

zouden denken. Ik zelf, al ben ik een Spanjaard, ik ben daar vrij van.

Carla keek heel even naar de bevende, dikke lippen en dacht het hare van die bewering.

Het hazenpootje gleed vluchtig over haar gevulde wangen, toen Bastia doorging:

— Die macht is in handen van slechts één enkele man, die hier nu pas enige weken over het tentoonstellingsterrein van het Festival rondwaart, die reeds geweldige schade heeft aangericht, die de arrestatie heeft veroorzaakt van een half dozijn onzer beste mannen en die enige anderen heeft gedood.

En terwijl hij dit zei, hief Bastia twee handen op, die meer op klauwen geleken en die lichtelijk beefden, ten bewijze, dat hun eigenaar bezeten was door een woede, die hij nauwelijks in toom wist te houden.

Even voer er een siddering door het slanke lichaam van de artiste, toen zij keek naar die verschrikkelijke moordenaarshanden, die zij zo dikwijls vlak bij zich had gezien, maar nooit zonder een huivering van schrik en ontzag.

— Ik weet dat alles wel, zei ze zacht. Maar wat helpt ons die wetenschap? wat kunnen we er tegen doen? Geweld helpt ons niets, want om dat te kunnen toepassen zouden we eerst moeten weten wie die man is, hoe hij heet, waar hij woont, en wij weten niets, wij tasten in het duister, hij ontglipt ons, hij is als een schim.

— Maar luister, Carla, het mag dan

een schim zijn, maar dan is het er een met menselijke hoedanigheden. Ik zou bijna durven zeggen, dat ik weet wie die man is, maar voorlopig spreek ik die naam niet uit; ik kan mij vergissen. In ieder geval staat het vast, dat hij reeds herhaaldelijk de edele, groetmoedige, onbaatzuchtige ridder heeft uitgehangen, en daarop wil ik speculeren, omdat het altijd mogelijk is, met list en langs een omweg te bereiken, wat met ruw geweld niet benaderd kan worden. En daarom juist ben ik hier bij je gekomen, Carla. We hebben nog vijf minuten. Luister eens.

Hij trok zijn stoel nog wat dichter bij die van de jonge vrouw, boog zich dicht naar haar over en vroeg op vertrouwelijke toon:

— Zou jij kans zien, met wat studie, al was het maar voor een week lang, voor een fatsoenlijke vrouw te spelen?

Carla dacht even na en zei toen, in het minst niet beledigd:

— Gemakkelijk zal het niet zijn, maar als het absoluut noodzakelijk is voor je plannen, ik kan het altijd proberen. Waar gaat het eigenlijk om?

— Dat zal ik je uitleggen.

Hij stond op, was met één stap bij de deur, opende ze snel, keek in de gang en tussen de coulissen, waarachter het koor reeds klaar stond, deed de deur weer dicht, en nam toen opnieuw plaats naast de artiste en begon op zacht fluissterende toon een gesprek met haar te voeren.

HOOFDSTUK II.

EEN KRANTENBERICHT

— Maar het is pure krankzinnigheid! riep Charles Brand verontwaardigd uit, terwijl hij John Raffles, die tegenover hem zat met een krant in zijn hand,

met diepe verontwaardiging aankeek.

— En waarom zou het krankzinnigheid zijn? vroeg Raffles rustig, Brand aanzienste met zijn staalgrijze ogen.

— Waarom? de ene reden zou nog klemmender zijn dan de andere; ik heb er wel tien, maar ik kan hiermee volstaan, omdat die mij afdoende lijkt. Wij zijn hier in Chicago, een stad die ons volmaakt vreemd is, waar het op het ogenblik krioelt van allerlei gespuis, wij hebben toch waarlijk al genoeg te doen om onze eigen veiligheid te waarborgen, en ik kan niet inzien, waarom wij ons ook nog zouden belasten met het toezicht op de veiligheid van anderen.

— Ook niet als zich onder die andere, een weerloze, jonge vrouw bevindt, Charles?

— Maar mijn hemel, wij kunnen immers op deze wijze wel aan de gang blijven, wierp Brand zijn beroemde vriend, op een toon van wanhoop tegen. Het gaat om een geweldig groot bedrag, en als ik je goed heb begrepen, dan wil je je als een soort borg voor die jonge dame stellen! Wacht even, geef mij de krant eens, zodat ik het nog eens rustig kan lezen, dat ellendige bericht, dat ons stellig al weer nieuwe moelijkheden op de schouders zal schuiven, als ik er geen stokje voor steek.

Brand had het blad naar zich toe getrokken, zocht even en las toen met halfuide stem voor:

De kidnappers staan voor niets!

Naar het schijnt is er geen grens aan de onbeschaamdheid en de wrede harteloosheid bij de heren van dolk en browning. Gisteren heeft een jong meisje, Miss Mable Cartridge, de enige steun van haar oude, gebrekkige moeder, langs een geheimzinnige weg bericht gekregen, dat zij twintig duizend dollar gereed zal moeten houden, als losprijs voor haar eigen leven, en ook dat van haar moeder.

Geeft de jonge vrouw gevolg aan deze afschuwelijke eis, dan derft zij

daarmede het gehele bedrag van de erfenis, die haar nog geen week geleden ten deel viel van de zijde van haar oom, die zijn leven liet in de dienst van zijn vaderland gedurende de laatste wereldoorlog. Het bedrag was bestemd om mevrouw Cartridge een rustige oude dag te verschaffen en Miss Mabel in staat te stellen haar studiën te voltooien aan de Universiteit van Harvard. Het leidt geen twijfel of de bandieten waren van dit feit op de hoogte. In haar grote angst heeft Miss Mabel de politie in de arm genomen, maar het is zeer de vraag of zij tenslotte niet zal toegeven aan de bandieten, die het briefje schreven, waarschijnlijk twee in aantal. Dezer dagen zal de beslissing wel vallen, ofschoon de politie al het mogelijke zal doen, deze brutale afpersing te voorkomen, zonder het leven van het jonge meisje en haar moeder in de waagschaal te stellen.

Brand wierp het dagblad met een nijdig gebaar op tafel en bromde tussen de tanden:

— Sentimenteel, overdreven geschrijf! Die « grijze moeder » maakt me onpasselijk. En dan die « dierbare oom », die twintigduizend dollar naliet. Waarom belegt zo'n schaaft dat bedrag niet op de bank en bericht de bandieten, dat ze er niet bij kan. Waarom heeft ze er niet dadelijk een flink huis van gekocht en het verhuurd?

— Charles, je opmerkingen doen niets meer ter zake. Ze herinneren mij aan wat de Engelsen « aftertossing » (nadeling) noemen. Wat komt het er nu op aan wat dat meisje had kunnen en moeten doen? Ze heeft het geld nu eenmaal contant geerfd en ze staat op het punt dat geld meteen weer te verliezen.

— Maar wie zegt ons dat het waar is? verdedigde zich Brand, die niet losliet. Het is toch niet voldoende als het in een krant staat. Als wij onze neuzen moesten steken in alle dingen, alle leu-

gens, die een krant ons opdist, dan was ons bestaan geen oortje waard.

— Maar je bent er zelfs tegen, Charles, dat ik het ga onderzoeken.

— Natuurlijk ben ik er tegen! Het kan wel een valstrik zijn. Zoiets hebben wij al meer beleefd. De sentimentele toon van dat stukje bevalt mij niets. Het is geen gebruik in Amerikaanse bladen aan lyriek te buiten te gaan. En als je dat zelf zult hebben ontdekt, dan is het misschien te laat. Ik geef je dus nogmaals de raad, Edward, in volle ernst, laat die Mabel Cartridge haar eigen boontjes doppen. De term is misschien niet elegant, maar ze geeft duidelijk weer wat ik bedoel.

— Charles, het is niet onmogelijk, dat je inderdaad de zaak juist inziet, maar ook in dat geval zal ik me niet mogen laten weerhouden.

— Waarom niet?

— Omdat er een kans bestaat, en zelfs een vrij grote, dat dit bericht de zuivere waarheid behelst. Geld hebben wij reeds hier voldoende buit gemaakt, in die kast daar ligt voor veertig duizend dollar aan juwelen...

— Die gedurende de eerste jaren toch onverkoopbaar zullen zijn! viel Brand hem schouderophalend in de rede.

— Dat mag zo zijn, maar we hebben nog contanten genoeg. En het denkbeeld, dat daar in dezelfde stad, waar wij ons ophouden, een jong meisje in doodsangst verkeert en geslingerd wordt tussen de keuze, al haar geld te moeten afstaan, of haar leven te moeten geven en dat van haar moeder, kan ik niet verdragen. Een onderzoek kan ik immers altijd instellen? Het is toch te dwaas aan te nemen, dat dat meisje in het geheel niet bestaat.

— Ik zeg niet, dat ze niet bestaat, gromde Brand, ik zeg alleen maar, dat ze geen studente in de medicijnen zal zijn, dat ze geen « dierbare moeder » heeft, dat ze geen « jongmeisje » is,

kortom, dat ze een platte bedriegster is, die aast op rijke en dwaze lieden.

— Maar misschien kan mijn dwaasheid haar tot voordeel strekken, Charles, zei Raffles zacht. Misschien staat ze werkelijk alleen en verkeert ze werkelijk in doodsangst. Bedenk eens wat een bedrag van twintigduizend dollar is voor zulk een jong meisje.

Brand scheen nog eenmaal woedend te willen uitvallen, maar hij weerhield zich, vouwde de krant dicht, herwon zijn kalmte en zei met een strak gezicht:

— Het is goed. Je kunt op mijn hulp rekenen. Zo zullen wij deze nieuwe krankzinnigheid toevoegen aan de lange lijst van soortgelijke daden van menslievendheid, die voorzeker wel zes procent op een fatale mislukking zijn uitgelopen.

Er kwam iets van een glimlach om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— Is het percentage werkelijk niet hoger, Charles? Als dat waar is, hebben wij dan wel recht tot klagen? Is het veel, wanneer ik van de honderd keren zes malen te doen heb gekregen met ondankbaren, met onverschilligen, ja somtijds met schurken? Wel, je steekt mij met je opmerkingen een riem onder het hart, want gezien de menselijke aard had ik het percentage veel hoger geraamd. Het verheugt mij, dat je me wilt helpen en we gaan nu zo spoedig mogelijk aan het werk!

— Daartoe zal het wel nodig zijn in de eerste plaats het adres van die, hoe heet onze heldin, van Mabel Cartridge uit te vinden, zei Brand zonder een spoor van geestdrift.

— Dat zal de politie wel weten, of anders misschien de redactie van dit blad.

— Het is de Chicago Herald. Opbellen? vroeg Brand, volkomen onverschillig.

— Ja, doe dat, dan zal ik daarna de politie eens om inlichtingen vragen!

— En zij zal zich haasten, je die inlichtingen te verstrekken, zei Brand sarcastisch.

Met die woorden stond hij op en liep op de telefoon toe.

Het gesprek tussen de beide vrienden had plaats gegrepen in de eenvoudig ingerichte woonkamer in een klein buitenhuisje aan de uiterste grens van Chicago's noordelijkste voorsteden, bespoeld door de golven van het grote Michiganmeer.

Raffles bevond zich thans met Brand en met James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, een drietal weken in Chicago, dat op dat tijdstip volkomen beheerst werd door haar Festival, groter van opzet dan enige andere tentoonstelling ooit was geweest, zelfs in Amerika.

Hij had er gevaarvolle avonturen beleefd, hij had er strijd moeten voeren met de gevaarlijkste bandieten, maar niemand had er nog enig denkbeeld van, waar zich ergens de man kon ophouden, die reeds onder verschillende gedaanten de overwinning had weten te behalen op het moordzieke gespuis.

Had het van Brand afgehangen, dan zou men reeds lang weer naar Londen zijn teruggekeerd, desnoods met achterlating van de snelle vliegmaschine, die zich op een zeshonderd mijlen afstand van deze woelige stad, veilig bevond in een der schuren van een oude boer, die Raffles in leven en dood was toegewijd. Maar Raffles dacht daar nog niet aan.

Hij had nog enige rekeningen te vereffenen, en hij zou niet heengaan voor die betaald waren.

Brand had nu de telefoon ter hand genomen, zocht even in de gids en bevond, dat de Herald maar een klein blaadje was, dat genoeg had aan twee telefoonlijnen. Hij kreeg gehoor, luisterde even, trok een bloknoetje naar zich toe, schreef iets op, legde lusteloos de telefoon weer op de haak en zei tot Raffles, die zich gereed maakte om uit

te gaan, ofschoon het reeds laat in de avond was:

— Je hoeft je geen moeite meer te geven, ik heb het al. De Herald wist het adres. Hier is het, Washington Road 17.

— Dat moet ook in een der voorsteden zijn, zei Raffles nadenkend. Dat ziet er, om te beginnen, al erg betrouwbaar uit, vind je niet?

— We zullen wel zien, gromde Brand. En bedenk wel, of dat bericht nu verzonnen is of niet, blijft precies hetzelfde. Want als het waar is, krijgen wij toch in elk geval met de bandieten te doen, die zich hun twintigduizend dollar niet zo gemakkelijk laten ontgaan. Zou er in heel Chicago wel een enkel man zijn te vinden, die zich zo door zijn edelmoedigheid laat leiden als jij?

— Als dat zo is, Charles, dan zou ik het vreselijk vinden! zei Raffles ernstig, maar ik ben overtuigd dat je je vergist. Er zijn gelukkig nog genoeg mensen, die bereid zijn, anderen bij te staan.

— Niet in deze tijden, niet voor zulke bedragen en vooral niet in zulke steden, hield Brand koppig vol. Wil je nu nog uitgaan?

— Ik heb toch haar adres?

— Wat? wil je om elf uur in de avond dat meisje nog gaan opzoeken?

— Zij zal, waar het zulk een gewichtige zaak betreft, de klok wel buiten spel laten, Charles.

— En als zij je hulp eens niet aanvaardt? En, mijn hemel, waarom zou zij dat eigenlijk doen? Hoe langer ik er over nadenk, hoe dwazer ik het plan vind. Het meisje kent je absoluut niet, ze heeft geen volstrekt geen reden om je te vertrouwen, men zou eerder het tegendeel kunnen aannemen. Komaan, Edward laten wij onze tijd toch niet verbeuzelen.

— Hier is je hoed, Charles, zei Raffles laconiek, de jonge man een donkergrijze vilthoed toestekend. Ik meende dat de zaak nu was afgedaan.

Brand slaakte een diepe zucht, drukte zich de hoed op het hoofd, nam zijn regenjas over de arm, wierp een zwijgende blik naar het plafond, als om de hemel tot getuige te roepen van zoveel buitensporigheid, en toen volgde hij Raffles, draaide het licht in de woonkamer uit, kwam in de halfdonkere vestibule, waarna hij wegwipte in de richting van zijn eigen slaapkamer.

— Wat ga je doen? vroeg Raffles, enigszins ongeduldig.

— Mij wapenen voor het bezoek aan dat onschuldige, uit een stuiversroman weggelopen jongemeisje!

En weg was Brand, om een ogenblik later weer te verschijnen, nog bezig om zijn kleine browning zo onzichtbaar mogelijk weg te bergen in een expresse-lijk daarvoor gemaakte binnenzak van zijn colbert.

— En wapen jij je niet, Edward? vroeg hij, toen Raffles zijn hand reeds op de knop van de deur had.

— Ik heb geen schietwapens, Charles, ik heb iets beters!

— Waar dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— In mijn hoed, mijn waarde, in mijn hoed! Willen wij gaan?

— Nemen wij althans Henderson niet mee? vroeg Brand, Raffles bij de mouw terughoudend.

— Neen; James heeft een zeer zware

dag achter de rug, en ik heb hem verlof gegeven, zich ter ruste te begeven.

— Geef mij dan nog een paar minuten, wat ik je verzoeken mag, zei Brand, en hij was de huiskamer al weer binnen, knipte opnieuw het licht aan, scheurde een blaadje uit zijn opschrijfboekje, krabbelde er enige woorden op, wipte vlug de trap op, die naar de enige verdieping voerde, schoof het beschreven papiertje onder de kier van een deur, en voegde zich toen weer bij Raffles, die enigszins ongeduldig vroeg:

— Wat heb je uitgericht?

— O, niets van betekenis: ik heb Henderson het adres van de bewuste dame opgegeven, en dat van een betrouwbare begrafenisonderneming. Het komt mij voor, dat hij zowel het ene, als het andere misschien nodig kan hebben. En nu ben ik tot je dienst!

Raffles had de schouders opgehaald en nu trok hij de buitendeur zacht in het slot. Het was stil en donker in deze nog nieuwe, voor een Amerikaanse stad ver uiteen gebouwde buurt.

De garage bevond zich vlak naast het kleine huisje en Raffles opende daar de deur van. Nauwelijks een minuut later waren de beide mannen in de snelle wagen onderweg.

— Regelrecht het einde tegemoet, zoals Brand in zich zelf mompelde.

HOOFDSTUK III.

DE VAL

De Washington Road, Raffles had dit goed onthouden, met zijn verwonderlijk topografisch geheugen, was een heel stille en vrij slecht verlichte straat, in een der nieuwste voorsteden van Chicago.

De bouworde was tamelijk grillig. Hier sloten de huizen dicht aaneen en vormden een onafgebroken rij onder een enkel dak, daar stonden zij schijnbaar onregelmatig door elkaar, van elkander gescheiden door kleine tuinen, nog on-

bebouwd terrein of wel door een simpel grasveld.

Het leek een wijk te zijn voor kleine ambtenaars en goed verdienende werklieden.

Het was in deze wijk, dat de auto van Raffles omstreeks middernacht ten slotte stilhield voor een huis aan de Washington Road 17.

— Zonderlinge tijd om 'n jongedame een bezoek te brengen, meende Brand, die nog altijd in een zwart humeur was.

Raffles gaf niet eens antwoord, maar bekeek het huis, dat in duisternis gehuld scheen te zijn, nauwkeurig van kop tot teen, en nam de omgeving zeer aandachtig in zich op, met die grondigheid, die hem als het ware aangeboren was.

Er viel volstrekt niets verdachts te zien. Niemand bevond zich in de omgeving, de straat was breed en klaarblijkelijk zoeven voltooid. De wegbedekking was nog maar voorlopig en bestond uit vastgestampt grind. Aan noodmasten, op verre afstand van elkander, waren elektrische lampen opgehangen onder kappen van melkglas, die maar juist genoeg licht verspreidden, om te beletten dat de voorbijganger in een of andere kuil duikelde, die de haastige stratenmakers en bouwers hadden achtergelaten.

Het huis lag afgezonderd van de andere. Er leunde een garage tegenaan, en van de voordeur, zowel als van de toegang tot die garage, voerde een tegelpad naar het witgeschilderd hek, dat dus twee doorgangen had. In de voortuin was nog geen bloempje te zien, er groeide slechts gras en onkruid en het was dus wel zeker, dat de bewoners er nog pas zeer onlangs in waren getrokken.

Het koper aan de straatdeur blonk als goud en de gordijnen voor de ramen gelijkvloers schenen wel zo pas te zijn opgehangen.

Op het witte hekje was een naam geschilderd.

Raffles, die was uitgestapt, liep op dat hekje toe, bukte zich en belichtte die naam met het krachtige licht van zijn zaklantaarn.

J. G. Cartridge, stond er te lezen.

Raffles kwam langzaam overeind en doofde zijn zaklamp.

Hij liep op de wagen toe, scheen daar een ogenblik in gedachten verzonken te zijn en hief toen eensklaps het hoofd op, op zachte toon tot Brand zeggend:

— Sluit de wagen en de motor goed af. Maar laat de koplampen branden.

Brand sloot de auto zorgvuldig, zodat geen onbevoegden ermee konden wegrijden en toen hij zich omwendde zag hij, dat Raffles even terzijde van het pad was getreden, en blijkbaar door het raam naast de deur naar binnen trachte te gluren.

Toen voegde hij zich bij Raffles en vroeg zacht:

— Zie je iets bijzonders?

— Ja, iets heel bijzonders, antwoordde Raffles, glimlachend. Vergis ik mij of heb ik je een browning bij je zien steken?

— Neen, dat heb je goed gezien! antwoordde Brand verbaasd. Maar je wilt toch zeker niet zeggen, dat ik ze zal moeten gebruiken? Dat zou wel het toppunt zijn.

— Men kan nooit weten! antwoordde Raffles. Hij had de hand reeds naar de bel uitgestoken.

Maar vóór hij het ivoren knopje indrukte, wendde hij zich tot Brand en zei, zacht maar nadrukkelijk:

— Luister eens, Charles. Als je hart je soms mocht dwingen om nu nog rechtsomkeer te maken...

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan en trachtte te lezen wat er in diens ziel omging, op dat onbeweeglijke, door een verre lantaarn ternauwernood verlichtte gelaat.

Toen zei hij kortaf:

— Nu geloof ik te weten, waaraan ik mij te houden heb. Het spijt mij, dat je mij voor het lapje hebt gehouden,

Edward. Natuurlijk ga ik mee naar binnen; met meer beslistheid dan ooit.

De duim van Raffles deed haar plicht, een fijn schelletje rinkelde daarbinnen achter de deur, er verliep een halve minuut, toen werd het licht, een schaduw werd zichtbaar achter het geribde matglas van de deur en toen werd die deur geopend door een bevallig jong meisje met korenblonde lokken, een gevuld gezichtje, dat echter ernstig en droevig stond, heel eenvoudig gekleed in een donkerbruin japonnetje met een kanten kraagje.

Brand zelf moest erkennen, dat zij er uitzag om te stelen en een heel goede indruk maakte, tenzij zij een voortreffelijke toneelspeelster was.

Niet zodra had zij Raffles en Brand gezien, of zij slaakte een onderdrukte kreet van angst, drukte de hand op het hart, begon te beven, en maakte een beweging of ze de deur weer wilde sluiten.

— Gij behoeft niet bevreesd te zijn, Miss Cartridge, zei Raffles vriendelijk. Wij zijn vrienden.

— Ik dacht... ik verwachtte een detective, die hier vannacht de wacht zou komen betrekken. Neem mij niet kwalijk, mijn zenuwen zijn in de war, ik ken u in het geheel niet. Wilt u mij zeggen wat u komt doen? Middernacht heeft juist geslagen en ik verwachtte...

— Een detective, ik weet het, vulde Raffles glimlachend de zin aan. Wel heel laat, mejuffrouw. Het ontbreken van 'n behoorlijk politiecordoon heeft mij wel enigszins verbaasd. Dat ware toch zeker voorzichtiger geweest met het oog op het gevaar dat u bedreigt.

— Er moeten agenten in de buurt zijn, mijnheer, zei het meisje. Maar ze hebben zich goed verborgen. Hebt u... weet u van het gevaar dat mij bedreigt? Maar wie bent u dan?

— Wat komt mijn naam er op aan? Laten we aannemen, dat ik een zonderling ben. Een zonderling, die veel dagbladen leest, en dus ook het bericht in de Chicago Herald heeft gevonden,

waarin van uw rampzalige toestand gewag wordt gemaakt. Charles, doe die buitendeur eens achter je dicht. Het tocht hier.

Er was iets in de stem van Raffles, dat Brand onmiddellijk deed gehoorzamen.

Hij ging zelfs nog iets verder en schoof achter zijn rug, luid kuchend om het geluid te overstemmen, de zware, koperen grendel in haar sponning.

Het jonge meisje had de beide handen gevouwen, in een gebaar van roerende onschuld, en hernam:

— Wilt u... bent u gekomen om mij te helpen, mijnheer? Maar weet u wel dat ieder die mij wil bijstaan, zich in doodsgevaar begeeft? Die afschuwelijke mannen deinzen voor niets terug. Ik sidder als ik denk aan het lot van mijn arme moeder. Als het mij alleen betrof, zou ik misschien weten te vluchten, ik zou wel iets kunnen bedenken, maar zij is oud, zij is een beetje gebrekkig ook, en ik kan haar toch niet aan haar lot overlaten. Misschien zouden de bandieten zich op een afschuwelijke wijze op haar wreken. Wilt u niet binnenkomen?

— Een ogenblikje nog, mejuffrouw. Hebben de bandieten u persoonlijk reeds bedreigd? Hebt u ze gezien, gesproken?

— Gesproken niet, gezien echter wel! antwoordde het meisje huiverend. Ze zijn vanmiddag, daarop durf ik zweren, in een langzaam rijdende auto langs het huis gekomen. Ik stond toevallig voor een raam, zij zagen mij en nooit zal ik de blik van bedreiging en van haat vergeten, die zij op mij wierpen. Vijf minuten later vond ik weer zo 'n vreselijk briefje, dat een hunner, zonder dat ik iets gemerkt heb, onder de deurkier moet hebben geschoven. Wat moet ik toch doen? Ik weet het niet, ik weet het niet!

— Hebt u dat briefje nog? vroeg Raffles, die zijn ogen niet van het arme kind had afgewend.

— Zeker heb ik dat bewaard! Wilt u het zien? Volg mij dan! Ik weet niet hoe het komt, dat ik zulk een groot vertrouwen in u stel.

— Dat zal een soort instinct zijn, zei Brand nuchter.

— Er gaat zoiets sterks, zoiets be-moedigends van u uit! hernam Mabel Cartridge. Maar ik kan mij nog steeds niet begrijpen, waarom een man, voor wie ik volkomen vreemd ben, belang in mij zou kunnen stellen! U... u bent toch niet van de politie?

— Dat ben ik niet, maar wat zou dat, als ik u zou kunnen helpen? zei Raffles. Zeg mij nu eens eerlijk, bent u voornemens aan de eisen der bandieten toe te geven of niet?

— Hoe kan ik dat? riep het meisje handenwringend. Hoe kan ik dat beetje geld uit handen geven, dat mij als het ware uit de hemel in de schoot is gevallen, en dat mij in staat moet stellen, mijzelf en mijn moeder te onderhouden? O, ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik op die wijze van het geld zou moeten scheiden.

— Hebt u het hier? vroeg Raffles.

— Hier in huis meent u? Ja, mijnheer. Waar moest ik het anders bewaren? Ik heb het zogoed ik kon weggestopt in een der kamers... als u mij wilt volgen?

— Nog een ogenblikje! zei Raffles weer, ik zou gaarne nog iets vragen, voordat ik u definitief mijn hulp aanbied. Mijn auto staat hier voor de deur. Niets zou eenvoudiger zijn, dan op dit ogenblik met uw moeder en het geld het huis te verlaten. Zoudt u daartoe bereid zijn?

Het meisje scheen een zware strijd met zich zelf te voeren.

Haar mooie, blauwe ogen dwaalden door de vestibule, aan welker wanden een paar etsen in smalle elkenhouten lijstjes waren opgehangen en toen zei zij:

— Ik zou niets liever willen dan onmiddellijk met u haangaan, want ik

vertrouw u en ik weet, dat u sterk bent en dapper, maar het zou mij wel zwaar vallen, te scheiden van het huis, waar ik zoveel jaren in vreugde en verdriet met moeder heb gewoond.

— Dat hekje is dan zeker pas geschilderd? vroeg Raffles beminnelijk.

— Het hekje? Ja, dat is eergister opnieuw geschilderd...

— Overdreven! Het huis staat nauwelijks drie maanden, dat weet ik toe-vallig van de architect, die het bouwde. U hebt ook zeker pas een grote schoonmaak gehad?

— Een grote... begon het meisje hakkelend.

— Wel zeker! ging Raffles onverstoorbaar voort. De gordijnen in uw huiskamer zijn nog splinternieuw, al zijn ze ook een beetje tekort en het winkelprijsje zit nog in een der hoeken. Als je je verroert, jongedame, zal ik geen seconden aarzelen je hier op deze plek neer te schieten.

De aanmaning kwam zo onverwacht, dat de jonge vrouw er onder verbleekte en stokstijf bleef staan waar ze stond, met de steel van Raffles houten pijp tussen haar vierde en vijfde rib.

In die houding, machteloos van woede en teleurstelling, liet zij zich, zonder een vinger te verroeren, binden en knevelen door Brand, die dit werkje bliksemsnel en zonder nodeloze gebaren ten uitvoer placht te brengen. Raffles keek met over elkaar geslagen armen toe, de ogen half dichtgeknepen en een vreemde glimlach om de dunne lippen.

Toen begon hij zacht te praten:

— Het is treurig om het te moeten zeggen, maar een gepast wantrouwen schijnt in de moderne wereld de mens verder te brengen dan een blind vertrouwen. Ik kan niet zeggen, wat mij juist op het denkbeeld heeft gebracht, dat hier bedrog in het spel was. Het is best mogelijk, dat het kleine prijskaartje aan uw gordijnen mij het eerst daarop bracht. Zo zie je, juffertje, dat zijn maar onbeduidende kleinigheden,

die de grootste gevolgen kunnen hebben. Wij hebben echter ernstiger dingen te doen.

Brand had de vrouw nu volstrekt machteloos gemaakt. Een grote prop in haar mond maakte het haar volkomen onmogelijk enig geluid uit te brengen. Haar handen waren op haar rug gebonden. Maar haar ogen leefden en die keken Raffles aan met een uitdrukking van ziedende haat.

Raffles haalde de schouders op, trad op haar toe, zoals ze daar was neergezonden in een lage leunstoel en zei spottend:

— Ja, ik ken die soort bliken! Zij beduiden weinig goeds voor degene wien zij treffen.

Hij had zijn hand uitgestoken en zijn wijsvinger streek krachtig over het gelaat van de jonge vrouw.

— Goed geschminkt! prees hij. Ja, ik dacht al, dat het verloop van de wenkbrauwen in natura enigszins anders zou zijn. Bij u groeien zij boven de neuswortel samen, hetgeen wijst op een zeldzame wreedheid, tenminste wanneer het voorkomt bij een vrouw. Die haren zijn tijdelijk weggeschoren en dat verandert onmiddellijk de gehele uitdrukking van een gezicht als het uwe. Die ogen kunnen ook onschuldig en engelachtig kijken, en ik heb zo'n idee, dat u veel waard zoudt zijn voor een film-regisseur, die zijn mensen goed weet uit te kiezen. De wangen hebben een fraai tintje, als van de benarde heldin uit een Engels, geïllustreerd tijdschrift, en ook de kleren zijn er op berekend, de man, die er in loopt, zand in de ogen te strooien. Ik heb respect voor de arbeid, die er aan u besteed is, en menig ander zou in de val zijn gelopen. Weet je zeker, dat ze zich niet kan verroeren, amice?

— Niet zonder hulp.

— Doe dan die deur daar eens open, maar neem eerst dat kleine, stalen ding ter hand, waarover wij het zoeven gehad hebben.

Brand trok zijn browning, en deed voorzichtig de hem aangewezen deur open, die bleek te behoren tot een klein zijvertrek, hetzelfde, waar, voor het enige raam, de verraderlijke gordijnen hingen. Het vertrekje was maar heel schaars gemeubeld, maar Brand merkte dadelijk de stevige sofa op en zei, fluisterend:

— Hier kunnen wij haar wel opbergen, totdat de politie komt.

— De politie! herhaalde Raffles verwonderd. Wat hebben we daar mee te maken!

— Maar, moeten we dit schepsel dan niet in handen van de politie overleveren?

— Later, later, mijn waarde. Vooral geen overhaasting. Wij zullen eerst dit huis eens onderzoeken, want wie weet, vinden we er de twintigduizend dollar wel in of meer.

— Ben je gek geworden! fluisterde Brand angstig. Het huis moet toch vol boeven zitten, medeplichtigen van de vrouw, die wachten op het ogenblik, dat zij je heeft kunnen meetronen!

— We zijn allebei gewapend en wij kunnen hen overvallen! antwoordde Raffles koeltjes. En aarzel vooral niet om te schieten, want de dood van zulk een bandiet behoeft je niet meer te berouwen dan die van een konijn en feitelijk minder, want een konijn is tenminste nog eetbaar. Vlug met de vrouw naar binnen, en bindt haar vast op de sofa. Haastje, er is niet veel tijd te verliezen.

Zonder veel omslag, ofschoon tegen zijn zin, nam Brand de vrouw in zijn armen, en droeg haar de duistere kamer binnen.

Met het touw, dat hem nog restte, bond hij de vrouw stevig vast aan het zware meubel, zodat hij op dit punt althans gerust kon zijn.

Hij overtuigde zich, dat het vertrekje maar een enkele deur had, die naar de vestibule leidde, sloot ze en voegde

zich bij Raffles, die ongeduldig stond te wachten.

Hij had zijn hoed ter hand genomen en scheen iets te bekijken, dat zich daarbinnen in de bol moest bevinden.

Hij zette het hoofddeksel weer op, wenkte Brand bij zich en ging met zijn zachte, onhoorbare schreden hem voor, een vrij helder verlichte gang in, die het huis in twee gelijke delen scheen te splitsen.

Links en rechts, vlak tegenover elkaar, bevonden zich enige deuren.

En stellig moesten zich achter een van die deuren de kerels bevinden, onder aanvoering van Carlos Bastia, in afwachting dat zij zich op de man konden werpen, wiens grootmoedigheid hem hier ten val zou brengen.

Geen geluid echter liet zich horen. Alles bleef stil in het huis. Trouwens, zo heel dicht bij konden de bandieten niet zijn, anders zouden zij toch stellig wel iets gehoord moeten hebben.

Raffles lette zorgvuldig op zijn omgeving en keek naar de onderzijde der deuren, of hij daar geen licht kon ontwaren.

En toen kwam er eensklaps aan alles een onverwacht einde.

Brand, die nauwelijks een meter achter Raffles liep, zag hoe deze plotseling de armen uitstreekte en toen als in de aarde scheen te verdwijnen, met een zo grote snelheid, dat hij zelfs geen poging kon doen om hem vast te grijpen.

Het was maar een heel gewoon kelderluik, midden in de gang, dat zich

daar eensklaps onder de voeten van Raffles had geopend, maar het was een luik, zo goed verborgen, dat zelfs zijn scherp oog, niets bijzonders had kunnen ontdekken.

Met een geheel onwillekeurig, onbestuurd gebaar, wierp Brand zich achteruit; op hetzelfde ogenblik klapte he luik met een doffe slag weer dicht, die voortdreunde tot onder zijn voetzolen. Onder de gangvloer moest zich dus een ruimte bevinden, maar daaraan dacht Brand niet het eerst. Zijn hart bonsde luid in zijn borst door de plotselinge angst en de schrik van die verdwijning.

Toen sprong hij vooruit en stampte vol woede en het gevaar niet achtend, op de vloer. Hij merkte dat het luik onmiddellijk weer begon te bewegen, hij voelde dat hij viel, maar toen werd hij door zes, acht sterke handen aangegrepen en zo onverwacht achteruitgerukt en neergeworpen, dat hij zelfs geen gelegenheid kreeg gebruik te maken van « het stukje staal », waarvan Raffles nog geen vijf minuten geleden gewag had gemaakt. Hij hoorde nog hoe een scherpe, spottende vrouwenstem dicht bij hem in de duisternis zei:

— Je dacht je werk zo goed te hebben gedaan, nietwaar, hond, maar je hebt je vergist!

En toen wist, zag of voelde hij niets meer, want een slag met een zwaar voorwerp op zijn hoofd deed hem het bewustzijn verliezen.

HOOFDSTUK IV

DE RODE DEUR

Wij weten, dat Raffles geen wapens bij zich droeg, bij die gelegenheid, tenminste geen vuurwapens, en dat was misschien niet verstandig van hem geweest, want het waren maar drie mannen daar beneden, die hem als het ware opvingen, nog vóór hij goed en wel de bodem bereikt had van een kille, vochtige kelder.

Die drie mannen hadden wel vuurwapens, helaas; Raffles zag dat spoedig genoeg bij het vrij sterke licht van enige lampen, die daar aan de wanden gloeiden, en omdat hij een man was, die zich onmiddellijk aan allerlei omstandigheden wist aan te passen, zei hij rustig, zijn hoed afnemend en rondziende in de kleine kring dreigende gezichten:

— Goeden avond! Neem mij niet kwalijk, dat ik op deze ongewone wijze bij u binnendring, maar het was mijn bedoeling niet. Gij ziet mij geheel verlegen over mijn onbehoorlijk optreden.

Er was niemand van de drie mannen die enig gevoel voor humor scheen te bezitten, want geen hunner lachte of sprak. Zij keken hem slechts aan, scherp, onderzoekend, en met hun wapens tot schieten gereed.

Toen hernam Raffles, even rustig, en met iets van verwondering in zijn stem:

— De heren schieten niet onmiddellijk? Dat is zonderling! Maar het is misschien een goed teken.

— Dat is niet zo helemaal onmogelijk! zei nu een van de mannen grijn-

zend. Het zal wel van jezelf afhangen of je deze nacht overleeft of niet.

— Aha, dat klinkt niet kwaad! zei Raffles met een lichte buiging.

— Maar begin maar met je wapens af te geven! zei een ander van de drie mannen, dreigend. En haal geen kunstjes uit, want wij hebben de opdracht, de zaak met onze proppenschieters te beëindigen, als je te lastig of gevaarlijk mocht worden.

— Dan moeten de heren maar zelf mijn zakken doorzoeken, dat is het beste, zei Raffles gemoedelijk. Ik ben niet gewend om met bommen en revolvers te lopen, als ik een bezoek aan dames breng!

— Maar je hebt een vriend, die het wel doet! zei de eerste man, die niemand anders was dan Carlos Bastia, met een sombere dreiging in zijn stem. Hebben we jullie nu werkelijk te pakken? Ik ben er nieuwsgierig naar. Maar dat is een zaak, die ik niet alleen heb uit te maken. Dat is iets waarmee de hele «Gouden Lama» te doen heeft. Wel eens van gehoord, nietwaar?

Bastia, die de vraag gesteld had, keek Raffles scherp aan, die bedaard ten antwoord gaf:

— Daarvan heeft iedereen wel eens gehoord, die kranten leest, en vooral Chicagose kranten. Een bende stoutmoedige en schrandere schavuiten, als ik het wel heb. Zou mij dus werkelijk de onderscheiding te beurt zijn gevallen door een aantal leden van die bende te zijn overvallen?

— Ik zou durven zweren, dat hij het is, mompelde de tweede man; die manier om zich uit te drukken, die spotzucht, die hoogdravende taal, alsof je in een boek leest, dat doet alleen jullie weten wel wie, en al blijven jullie het tegendeel volhouden, ik blijf erbij dat hij het is. En dan krijgen wij hem niet bij ons, al gingen jullie op je kop staan! Als jullie mijn raad volgen, maar dat doen jullie, jammer genoeg, nooit, dan jagen wij hem op deze zelfde plek een paar kogels door de hersens, dat is het beste.

— Jij bent altijd een man van overhaasting geweest, Arno, zei Bastia scherp, en dikwijls heeft die overhaasting van jouw ons groot nadeel berokkend. We verliezen niets met te wachten. Ik wed, dat hij graag met ons zal meedoen, als hij weet wie we zijn. En nu vooruit met hem, als jullie zijn zakken hebt leeggehaald.

Twee vlugge en geoefende handen verdwenen in de zakken van Raffles en haalden daaruit te voorschijn wat men zo kan aantreffen in de zakken van een man van de wereld; een handvol piërgeld in een der broekzakken, een paar Yalesleutels, een zakmesje, een sigarettenetui, een geparfumeerde pochette en dat was wel ongeveer alles. Het zakmesje was nauwelijks groot genoeg om de punt van een sigaar af te snijden, en het was het enige wapen.

Bastia bromde iets onverstaanbaars na die onbeduidende vondst en zei ruw

— Breng hem maar weg. En wat die andere kerel betreft, die bij hem was, die moet maar zolang hier worden vastgehouden. Jij gaat naar boven, Al Bronx en breng mijn bevel daar over. Laten ze hem stevig vastbinden; één man moet maar bij hem blijven voor alle zekerheid. Het zal afhangen wat deze man doet of zegt, of die andere kan blijven leven of niet.

De derde bandiet, die tot dusverre nog geen woord gesproken had, knikte zwijgend en toen verwijderden zijn stap-

pen zich in de duisternis van de grote kelder.

Het bleef vijf minuten volmaakt stil, twee revolverlopen bleven al die tijd in de richting van Raffles' hart wijzen, en toen keerde Al Bronx terug met de boodschap, dat « de ander » zó hard op zijn kop was geslagen, dat hij voorlopig geen kwaad zou kunnen doen, maar dat men hem toch zou binden. Hierna werd Raffles door de drie mannen omringd, en hij verliet de kelder langs een smalle, betonnen trap, altijd met die dreiging van de stalen lopen tussen zijn ribben en wel wetend, dat iedere beweging, die hij maakte het einde van alles kon beduiden.

Boven aan de trap bevond zich een sterke deur, die Al opende, eenvoudig door een knip terug te schuiven. Het bleek een heel eenvoudige achterdeur te zijn, uitkomend op een soort achtertuin, kaal en boomloos echter, en door een lage heg gescheiden van een achterweg. Een van de bandieten sloot de deur met een sleutel af en stak deze in de zak.

Daar stond een grote auto te wachten en Raffles werd uitgenodigd, er in te stappen. Hij kreeg links en rechts van zich een man met een revolver, en op een der voorbankjes nam Bastia zelf plaats, zodanig, dat hij Raffles voortdurend in het oog kon houden.

De man achter het stuur moest zijn instructies reeds hebben ontvangen, want hij bracht de grote wagen onmiddellijk in beweging en een rit ving aan, die meer dan een half uur duurde.

Aan alle zijden waren de gordijnen neergelaten en Raffles kende Chicago niet zo goed, dat hij kon bepalen, waar de auto zich bevond. Wel echter bemerkte hij aan zekere felle lichtschijnsels, dat men zich dicht bij het terrein van het Festival moest bevinden.

Tenslotte hield de auto stil, en toen Raffles gedwongen werd om weer uit te stappen, bevond hij zich in een morsige, donkere, met keien geplaveide

straat. Minder dan ooit kon hij nu aan ontsnappen of aan verweer denken, want hij wist, dat de minste verdachte beweging een van die drie brownings of misschien wel alle drie zou doen afgaan, in dit slop, waar de auto nauwelijks had kunnen passeren en waar geen macht ter wereld hem had kunnen bijstaan, want nergens zag hij een levend wezen.

Uit een zekere eigenaardige lucht, een mengsel van teer, goedkope brandewijn, touwwerk en sterke parfums, meende Raffles te kunnen afleiden, dat hij zich ergens aan de haven bevond, en wel in een van de plezierwijken, ten behoeve van het passagierende varensvolk.

Hij kreeg echter weinig tijd om hier over na te denken, want reeds werd hij voortgeduwd, een smalle deur binnen, waarboven een rood lantaarntje gloeide.

Vluchtig had nog kunnen waarnemen, dat dat lampje een opschrift droeg, luidend: « Ingang Toneel ».

Raffles was een man van zeer sterke intuïties. Menig ander, wellicht niet zo moedig als hij, zou juist van dit ogenblik gebruik hebben gemaakt om een poging tot ontvluchten te wagen, maar Raffles gevoelde als met een zesde zintuig, dat dit zijn onmiddellijke dood zou betekenen. En daarom hield hij zich rustig, een betere gelegenheid afwachgend, en in zijn hart vurig wensend, dat Brand de dans zou ontspringen.

Niet zodra was de smalle deur achter hen dichtgefallen, of twee van de mannen grepen Raffles bij de arm, links en rechts, terwijl de derde, Bastia, als een reusachtige aap, dreigend volgde, zonder zijn kleine, gitzwarte oogjes ook maar een seconde van Raffles af te houden.

De gang was spaarzaam verlicht, smal, morsig, en de eertijds witte muren waren bekrast met namen, tekeningen en hele volzinnen in minstens zeven talen.

Raffles, aan wiens scherp oog slechts weinig ontging, begreep al spoedig uit de aard van die woorden en zinnen, dat hij zich ergens in een derderangs theater moest bevinden.

Het duurde ook niet lang of de eigenaardige, voor een acteur onvergetelijke lucht van schmink en ether, kwam Raffles in de neus en hij wist, dat hij goed geraden had. Men moest hier in de buurt zijn van slecht onderhouden, morsige, en weinig geluchte kleedkamers.

De voorstelling moest reeds afgelopen zijn, want slechts nu en dan sloeg er een deur dicht, maar voor de rest was het stil.

Raffles merkte op, dat men, nadat er een deur was geopend door een van zijn begeleiders, langs een klein toneel liep, verlicht door een enkel, van politiewege voorgeschreven lantaarntje en toen had men blijkbaar dit oord van vermaak voor goed achter de rug, want de lucht van de goedkope zeep, zweet, schmink en vals haar verminderde en maakte plaats voor een eigenaardige, beklemmende aardlucht, zoals men die wel vindt in diepe kelders en op kerkhoven.

De gang zette zich nog altijd voort, maar thans niet meer in rechte lijn en zij begon sterk te hellen. Zonder volmaakt duister te worden, was zij toch zo slecht verlicht, met behulp van een paar kaarslantaarns, op verre afstand van elkander opgehangen, dat Raffles ternauwernood de gezichten kon onderscheiden van de twee kerels, die hem zo stevig vasthielden.

Onder het voortlopen meende Raffles een dof, grommend geluid te horen, dat enigszins geleek op een verre branding, en hij meende de oorzaak van dat geluid ook dadelijk te kunnen vaststellen; het werd veroorzaakt door het slaan van golven tegen een kademuur en hij moest zich dus dicht bij de over van het Grote Meer bevinden.

Eens meende hij, dat men een zijgang passeerde, maar hij werd zo vlug meegevoerd, dat hij daar niet zeker van was.

Plotseling stond het kleine groepje stil op een plek, die wat beter verlicht was en die er zonderling genoeg uitzag als een soort onderaards pleintje, zoals men dat wel in kolenmijnen aantreft; een verzamelpunt van verschillende mijnschachten, waaruit het laatste stukje steenkool is weggehakt. Ook leek het wel op een zeer laag kerkgewelf en ook op een kerker in een heel oud slot. Niet minder dan vijf gangen kwamen hier samen op dat eigenaardige, ronde, overwelfde pleintje, wel zes meter hoog en waar een mufte, zurige lucht hing.

Raffles kon geen ogenblik twifelen; hij bevond zich hier op een knooppunt van buiten dienst gestelde riooltunnels.

De tunnels hadden een ovale doorsnede, ze waren ongelijk van grootte en de grootste waren zo hoog, dat zelfs een groot man er gemakkelijk, zonder zich te moeten bukken, in had kunnen lopen.

Toen Raffles omhoog keek, snel en ongemerkt, ontdekte hij het ronde, roestige, ijzeren luik, dat in vroegere jaren zeker dienst had gedaan om de beambte doorgang te verlenen, die hier zijn werk moest verrichten.

Nog was duidelijk het overschot te zien van de ijzeren ladder, die vroeger van dat luik tot op de bodem reikte, waarover de golven van het afvalwater in vroegere tijd heenspoelden en zich een uitweg zochten tot in het Michiganmeer; ver buiten de stad.

Dat alles was nu buiten gebruik en Chicago bezat sedert jaren een heel wat beter en moderner rioolstelsel.

Er waren nog maar een paar sporten van dat laddertje over, de rest was verdwenen, door roest en ouderdom, of opzettelijk weggebroken.

Het was op deze plek, dat een van de mannen, die Raffles vasthielden, zich omwendde en op gedempte toon vroeg:

— Waarheen, Bastia?

— De rode deur! antwoordde de Spanjaard kortaf, na even te hebben nagedacht.

De tocht werd voortgezet, thans in een van de hoofdtunnels, vrij helder verlicht ditmaal met behulp van elektrische gloeilampjes.

Maar zij waren daar nog slechts even binnen, of de kleine troep hield halt voor een vuurrood geschilderde deur, stevig met ijzer beslagen.

— Zeg het wachtwoord, Arno! beval Bastia ruw. En jij, wat jou betreft, man, verroer je niet, want ik heb nog altijd mijn browning op je gericht.

Raffles gaf zich zelfs niet de moeite om te antwoorden. Zijn aandacht was op iets anders gericht. Hij luisterde aandachtig toe, hoe Arno Podesta op een bepaalde, waarschijnlijk van te voren afgesproken wijze op de deur klopte.

Er klonken aan de andere zijde heel zwakke voetstappen, toen werd er in het zware paneel van de deur een luikje geopend, niet groter dan een vuist en het sterke licht van een krachtige elektrische lamp spoot naar buiten en bestraalde, zoekend en wantrouwend, het gelaat van de mannen daarbuiten, die oogknipperend dat felle licht verdroegen.

Zonder dat er een woord was gesproken, werd dat luikje weer gesloten en toen ging de zware deur met het knarsend geluid van een weinig gebruikt slot, dat waarschijnlijk nog geheel nieuw was.

Raffles bevond zich in een ondergronds vertrek, dat stellig niet bij het oude rioolstelsel behoorde, want het was bijna overdadig verlicht door hoog tegen de zoldering hangende lampen van melkglas, en in het midden stonden een vrij grote tafel van zeer eenvoudige vorm, zwaar en massief, en achter die tafel zaten drie mannen, die daar onbeweeglijk hun sigaretten zaten te roken, ieder met een fles en een glas

voor zich, ieder in tuxedo gekleed, en de zonderlinge indruk wekkend, alsof zij daar maar zo aan een cafétafeltje zaten.

De middelste was een man van een jaar of dertig, met een smal, opvallend bleek en niet onknap gelaat, maar met een paar ogen, die getuigden van koele, vastberaden wreedheid, ogen die zich onmiddellijk op Raffles richtten, terwijl de hand waarin hij de sigaret vasthield, langzaam daalde.

Hij bleef strak naar Raffles kijken, terwijl de kleine groep tot vlak voor de tafel naderde, achterover leunend in zijn gemakkelijke stoel; toen begon hij te spreken met een harde, luide, eentonige stem:

— Dus toch geslaagd, Bastia? Ik dacht dat we vruchteloos zouden wachten. En waarom door de Rode Deur?

— Omdat ik niet geloof, dat hij hier uit nog zal vertrekken, chef, antwoordde Bastia afgemeten. Daarom heb ik de Rode Deur gekozen.

Hij wendde zijn gelaat langzaam naar Raffles en vervolgde, op ieder woord de nadruk leggende:

— Je hebt de Rode Deur immers goed gezien? Nu, wie daar binnengaat, die ziet het daglicht nooit terug.

— Laat dat maar aan mij over, Bastia, zei de man met het bleek gezicht koeltjes. Ik houd er niet van als iemand in mijn rechten poogt te treden. Zo, dit is dus de man, die de advertentie las en erop reflecteerde, als ik mij zo mag uitdrukken. Je hebt dus wel satisfactie gehad van je mooie stukje in de Chicago Herald, Jim! Het is wel gemakkelijk, als men een dagbladredacteur onder zijn vrienden telt. Intussen, het moet worden afgewacht of dit voldoende is, Bastia. Veronderstel eens dat doodeenvoudig een schatrijke Engelsman onze arme, belaagde Mabel ter hulp was gesnelde? Zoiets kan toch. Waaruit maak je op dat dit de gezochte is?

Bastia haalde zijn machtige schouders op en antwoordde:

— Hier in Chicago leeft maar een man, die zo mal zal zijn, om ter wille van een totaal onbekend meisje de kans te lopen, met kidnappers in aanraking te komen. Daar is heel wat moed voor nodig. Misschien zou ik toch nog gearzeld hebben, als we niet hadden gezien op wat voor manier hij Carla behandelde, zodra hij zag waar de schoen wrong. Wie zou dat ooit zo gauw ontdekt hebben, als hij het niet was geweest, die geheimzinnige vijand? Het liefste had ik hem dadelijk een kogel door het hoofd gejaagd, maar ik bedacht dat het Bestuur van de Gouden Lama hem misschien een voorstel had te doen, Rony Duxon!

— Dat was niet zo kwaad bedacht, Bastia, zei de chef, die met die naam was aangesproken, traag.

Plotseling barstte een van de begeleiders uit, met een vuurrood gezicht en schitterende ogen:

— Maar voor de duivel, noem hem dan toch bij zijn naam. Heb je nog niet begrepen, Bastia, ik ben nog maar een leerling onder jullie, maar ik heb het dadelijk ingezien, die man daar, die onverbiddelijke vijand, die binnen enkele seconden jullie toeleg had doorzien, met al je slimheid, die man is John Raffles! Niemand anders dan hij zou zo iets durven ondernemen, niemand anders zou binnen zulk een korte tijd de val zien, waarin hij gelokt is! Hier, hij draagt een pruik! Moet ik je dat zeggen?

Met een enkele, forse ruk had de man de pruik van Raffles' hoofd getrokken en ofschoon dit een pijnlijke ervaring was, daar de pruiken van Raffles stevig plachten te zijn bevestigd, zo vertrok diens gelaat toch geen spier, toen zijn eigen zwart, glanzend, aan de slapen even grijzend haar te zien kwam, en de bandiet daar stond met zijn kostbaar werkstuk in de hand, de met zoveel zorg vervaardigde grijze coiffure.

Het effen, witte gezicht van Rony Duxon, de chef, onderging plotseling een verandering. De ogen werden groter en er glansde nu een wild, wraakzuchtig licht in. De mondhoeken gingen naar beneden, de dunne lippen werden even opeengeklemd en toen gingen zij van elkander en legden de kleine, hagelwitte wolventanden bloot in een grijns, die weinig goeds voorspelde.

— Dat is zeker maar een grapje van onze vriend Al Bronx? De waarheid is, dat ik hem nooit zo heel hoog had aangeslagen. Ik kan mij bijna niet voorstellen, dat hij plotseling over zoveel doorzicht zou beschikken. Zeker, wij weten dat Raffles hier in de stad is, wij weten dat hij de edelmoedige uithangt, dat hij er een soort sport van maakt, onschuldige maagden te hulp te snellen, juist als... juist als... hoe heette die knul toch ook weer, krantenman?

— Lohengrin! antwoordde de krantenman onverstoortbaar.

— Merci! Om kort te gaan: Je zult dat toch zeker tegenspreken, nietwaar?

— Ik spreek het tegen! zei Raffles kalm.

— Zie je wel, Al? hernam Duxon. Mijnheer spreekt het tegen. Je hebt er naast gegrepen vriend. Hij draagt die pruik natuurlijk maar tegen het kou-vatten. En wat dat meisje betreft, dat hij wilde redden uit de handen der kidnappers, dat is een heel gebruikelijke sport bij de Engelsen.

Er lag iets in de klank van de stem, dat een minder moedig man dan Raffles zeker zou hebben verontrust.

Buxon had zijn sigaret tussen de lippen genomen, leunde achterover in zijn stoel en scheen met aandacht de zoldering te bestuderen.

Het bleef wel vijf minuten achtereen doodstil in dit eigenaardige, met licht overgoten, kille vertrek, met zijn lichtgrijze muren, zijn lichtgrijze vloer en zijn bijna witte zoldering, vanwaar het licht scheen af te gudsen.

Toen pas wendde Duxon zijn ogen weer naar omlaag, liet ze schijnbaar een ogenblik rusten, nam zijn sigaret uit zijn mond en zei, als tot zichzelf gewend:

— Ja, de wereld is vol raadselen. Apropos, Raffles, of wie je dan anders mag zijn, zou je lust gevoelen om tot onze kleine troep toe te treden. Wel eens van de Gouden Lama gehoord?

— Ja zeker! antwoordde Raffles bedaard. En juist omdat ik er veel van gehoord heb, zal ik er van moeten afzien, mij voor het lidmaatschap op te geven.

— Je werkt liever op eigen initiatief? vroeg Duxon, plotseling, met een schok overeind komend in zijn stoel en zijn ellebogen op de tafel plaatsend, teneinde zijn spitse kin in zijn handen te kunnen doen rusten, en Raffles doorborend aanziende.

— Misschien! antwoordde Raffles.

— Wil je bekennen dat je de man bent, die wij zochten?

— Ik weet niet wie jullie zochten.

— Dat is toch nogal doorzichtig. Je hebt de Herald natuurlijk gelezen. Je mag gerust weten dat het bewuste berichtje afkomstig is van deze heer aan mijn rechterhand, met zijn bol gezicht en zijn varkenshaar, onze waarde secretaris van de Gouden Lama. Je mag letterlijk alles weten, zie je, want óf je wordt een der onzen en dan zijn onze geheimen de jouwe óf je weigert, en dan wel, dan zal deze plek hier onder de aarde ook je laatste verblijfplaats op de aarde zijn. Druk ik mij duidelijk uit?

— Volmaakt duidelijk, gaf Raffles rustig toe.

— Dan ga ik verder. Dat bericht was dus gefingeerd. Het onschuldige, jonge meisje bestaat misschien wel ergens, maar het is heel zeker niet Carla Lupez. Wij zullen hier niet nader op ingaan. Van de afwezigen niets dan goeds. Wij hadden dat bericht opgesteld om een vijand van ons te lokken, van wie wij met zekerheid konden aannemen,

dat hij in staat zou zijn het arme kind met haar bedreigde twintigduizend dollar te hulp te komen. Zelfs in deze miljoenenstad zou ik met de beste wil geen twee mannen weten aan te wijzen, die de krankzinnigheid zo ver zouden drijven, alleen op het lezen van een krantenbericht een onbekende jongedame te hulp te snellen. Maar we wisten, dat onze geheimzinnige vijand daartoe in staat was.

Plotseling stond Duxon op, zijn ogen begonnen tijgerachtig te fonkelen, zijn gehele gelaat blaakte als het ware van wilde haat; hij bleek heel lang en heel mager te zijn, nu hij stond en, terwijl hij met een fel gebaar zijn lange arm met uitgestrekte wijsvinger op Raffles richtte, ging hij met een geheel veranderde, hoge en schelle stem voort:

— Jij bent die vijand! ik weet het, ik voel het! Eenmaal hebben we je gezicht kunnen zien, deze man hier naast mij, en wij herkennen je. Dat is geweest op het tentoonstellingsterrein van het Festival. Je haar was toen rood en je droeg een knevel, maar je bent het, daarop durf ik zweren.

— Het is Raffles! gilde Al er tussen door. Ik zeg jullie dat het Raffles is!

— Houd je bek, tot men je iets vraagt, viel Duxon de man op dezelfde schelle toon in de rede. Wij zullen wel uitmaken wie hij is.

Met een kort gebaar wenkte hij Bastia bij zich en heel even spraken die

twee op zachte toon met elkaar. Toen kwam Duxon vlak voor Raffles staan en zei weer op zijn oude, wat lijkige toon en met een vreemde glimlach om zijn dunne lippen:

— Er wordt me daar gerapporteerd, dat ze je beste, je enige vriend in handen hebben gekregen. Als je bent wie ik vermoed, dan zal het volgende middel je wel doen spreken. Luister dus goed. Je bekent ons de waarheid, de volle waarheid of wij zullen je vriend martelen, in je bijzijn, dat zelfs de Chinezinnen er ons om zullen bewonderen en dat ieder van die glanzende, zwarte haren op je hoofd, van ontzetting te berge zal rijzen!

Raffles verbleekte, hij wilde iets zeggen, maar op dat ogenblik werd op dezelfde onregelmatige wijze op de deur geklopt. Op een wenk van Duxon stond een der drie mannen achter de tafel, op, opende het luikje, liet een kreet van verrassing horen, en rukte de deur open.

Carla Lupez stormde het vertrek binnen met verwarde haren en vlammeende ogen! Haar stem was bijna onverstaanbaar van woede en dolle drift, toen zij op de tafel toesnelde, op Raffles wees en Duxon in het gelaat schreeuwde:

— Houd die man daar vast en bewaak hem als je oogappel. Die andere kerel is ontkomen, maar die daar staat, is John Raffles!

HOOFDSTUK V.

HENDERSON

Henderson sliep gewoonlijk vrij vast, en hij had later waarschijnlijk onmogelijk kunnen zeggen, wat juist die nacht zijn slaap zo onrustig maakte, maar het staat vast, dat hij zich om en om wentelde op het bed, dat hem eigenlijk te klein was, totdat hij plotseling klaar wakker werd, overeind kwam zitten, zijn geweldige knuisten even in zijn ogen wreef, en toen rondkeek in het door een nachtlampje flauw verlichte, kleine vertrek, dat hem tot slaapkamer diende.

Bij die rondgang van zijn blik bleef zijn oog voor een ogenblik gehecht op iets wits, dat vlak voor de kamerdeur, op de vloer lag. Het moest zijn aandacht wel trekken, want hij wist heel zeker, dat dat witte voorwerp daar niet geweest was, toen hij zijn geweldig groot lichaam uitstrekke in het krakende ledikant.

Hij knipte de grote lamp in het midden van het plafond aan, liep op de deur toe en raapte het witte ding op. Het was een briefje, en hij herkende dadelijk het kleine, maar duidelijke handschrift van mijnheer Brand, de vriend en vertrouweling van zijn meester.

En het was even kort en duidelijk gesteld ook:

Mylord en ik begeven ons aanstonds naar Washington Road 17. Als je morgenochtend wakker wordt en we zijn nog niet terug, waarschuw dan de politie. Ik vermoed een valstrik, maar mylord wil daar niet van horen.

C.B.

Henderson was plotseling klaar wakker. Hij wierp een blik op het wakkerklokje op het nachttafeltje naast zijn bed. Het was twee uur in de nacht. Henderson verloor geen tijd, zelfs geen seconde, en overwoog ook volstrekt niet, dat het eigenlijk nog geen tijd van opstaan was, maar hij begon onmiddellijk te handelen met die zekerheid, die hem tot een tweede natuur was geworden in de dienst van de grote avonturier. Het was mogelijk dat mijnheer Brand zich vergiste, misschien waren die twee al op de terugweg, maar dat raakte hem niet. Het briefje dreef hem voort naar die, hem onbekende straat, alsof hij werd voortgegeseld.

Hij kleepte zich vlug aan, wapende zich met een korte, loden knuppel, een browning en zijn groot knipmes, draaide het licht uit, daalde de trap af en verliet het huis, waarvan hij de voordeur zorgvuldig sloot.

Toen opende hij met zijn sleutel de deur van de garage en vond die ledig. Dat was een eerste tegenslag, die hij echter had kunnen verwachten.

Hij moest echter een verwensing smoren, en begon toen met grote stappen in de richting te lopen van het vertrekpunt van de elektrische treinen. Daar wachtte hem een tweede teleurstelling. Het station was verlaten, er was nog geen trein te zien, en het viel hem in, dat de eerste wagen niet voor half zes in de ochtend vertrok.

Hij wachtte een kort ogenblik of er in het geheel geen taxi's zouden passeren, maar toen hem dit te lang duurde,

trad hij een nachtgarage binnen en beduidde de slaperige waker, dat hij een auto kwam huren.

Hij koos een snelle wagen uit, de raadgevingen van de man negerend, betaalde de garantiesom, liet de benzine-tank vullen en reed toen zo vlug hij maar kon en durfde, eerst door de donkere voorstad, toen door het wat beter verlichtte Chicago van het noorden en dwars door de wereldstad heen, waar nu eindelijk alles sliep en waar zelfs de tentoonstelling haar lichten had gedoofd, die mijlen in het rond de nacht in een dag herschiepen.

Hoe hard hij ook had gereden, hij had bijna een uur nodig gehad om van de ene voorstad naar de andere te komen, maar het was nog stikdonker, toen hij eindelijk de Washington Road bereikte, tot alles besloten, indien Mr. Brand gelijk mocht hebben, en Lord Edward Lister werkelijk in gevaar mocht verkeren.

Toen kreeg hij plotseling een soort van schok, want in een duistere, smalle zijstraat, had hij een lage, gesloten auto zien staan, die hij onmiddellijk herkende.

Het was de Cadillac, die zijn meester pas een week te voren voor een schappelijke prijs had gekocht.

Hij remde plotseling, stapte uit en snelde op de wagen toe. Er zat niemand in. En alles was doodstil rondom. Een ogenblik dacht hij ingespannen na, besluiteloos wat nu te doen, totdat het tot hem doordrong, dat zijn meester dan ook nog in de buurt moest zijn, daar zijn wagen hier nog was.

Hij ging weer naar de gehuurde auto terug, stapte erin en reed behoedzaam verder, totdat hij opnieuw stopte, schuin tegenover een afzonderlijk gelegen huis, dat het nummer 17 droeg.

Dat moest dus het geheimzinnige huis zijn, zo overwoog hij, waarvan mijnheer Brand in zijn waarschuwingsbriefje gesproken had.

Hij zag geen spootje licht, hoe hij ook tuurde.

Een vrij verre straatlantaarn bescheen het huis zwakjes.

Henderson bedacht zich geen ogenblik meer, maar stapte uit de wagen en liep recht op het huis toe, zonder enige voorzorgen te nemen.

Een ogenblik stond de reus zelfs op het punt kalmweg aan te bellen, maar hij bedacht intijds, dat hij op die manier misschien een einde zou kunnen verhaasten, waaraan hij niet zonder schrik kon denken.

Want, dat zijn meester en mijnheer Brand in groot gevaar verkeerden, dat stond nu wel voor hem vast.

Hij trachtte door het raampje van de deur heen te kijken, maar de gang was stikdonker.

Hij draaide voorzichtig aan de koperen deurknop, met de wetenschap dat hem dit weinig zou baten.

De deur bleek dan ook stevig gesloten te zijn, en hij zag wel, dat zij zo dik was en sterk, dat zelfs zijn geweldige kracht niet toereikend zou zijn om dat soort van vestingdeur met een druk van zijn machtige schouders te vernielen.

Hij besloot dus aanstonds te trachten op een andere wijze binnen te komen, na slechts een kort ogenblikje met zijn gedachten te hebben verwijld bij de wenselijkheid, de politie te alarmeren.

Neen, dit zou hij stellig pas in de laatste plaats doen, wetende, welk een hartgrondige afkeer Lord Edward Lister koesterde jegens de wettelijke handhavers van orde en gezag.

Hij moest het alleen opknappen, er was niets aan te doen. Kon hij niet door deze deur naar binnen, dan moest hij pogen een andere te vinden, die minder sterk was en anders een raam, dat niet te lang tegenstand zou bieden.

Hij verliet de lage stoep weer, dook voor alle zekerheid nu onder de twee vensters, rechts van die deur, door, opdat men zijn schaduw niet zou kunnen

zien voorbijgaan en bereikte zo de hoek van het huis.

Hij volgde de zijgevel, vond daar niets, dat hem behulpzaam kon zijn, sloeg nogmaals een hoek om, bereikte de achtergevel, en vond daar tot zijn grote blijdschap een tweede deur, die er heel wat minder solide uitzag dan de eerste aan de voorzijde, al zou zij menig sterk man ook nog afschrikken.

Hij drukte zijn oor tegen het paneel van de deur en poogde te luisteren, maar hij vernam niet het minste gerucht, ook niet toen hij zijn oor tegen het sleutelgat drukte.

De deur had van buiten bovendien nog een stalen klink, maar het hielp hem niet of hij die omdraaide.

Hij wilde zich ongeduldig reeds verwijderen, om naar een raam te zoeken, toen zijn ronddwalende blik op de voet van de heg viel en hij daar iets zag, dat hem verwonderd deed mompelen:

— Merkwaardig, daar zie ik al weer iets wits liggen!

Hij liep erop toe en raapte het witte voorwerp op, dat vlak naast de smalle doorgang in de lage heg lag.

Hij had moeite een kreet van verbazing en blijdschap te onderdrukken, want hij had dat witte ding onmiddellijk herkend.

Het was een zakdoek, die aan zijn meester toebehoorde. Hij was erbij geweest, toen Brand een nieuwe voorraad van deze onmisbare artikelen ging inslaan en hij had nog het fijne linnen bewonderd, evenals het monogram WA, de voorletters van de naam William Aberdeen, waaronder Raffles bekend stond in de Engelse Society.

Een vergissing was volkomen onmogelijk.

Maar er was iets bizonders met dat sneeuw witte, vierkante lapje. Het was toegeknoopt om iets hard, en toen Henderson vlug de knoop losmaakte, vond hij tot zijn verbazing binnen in de zakdoek een vrij grote, nieuwe sleutel.

Eigenlijk was zijn verbazing niet zo heel groot, want Henderson had reeds zoveel staaltjes van de bijna ongelooflijke handigheid en vindingrijkheid van zijn meester gezien, dat niets hem meer te onwaarschijnlijk voorkwam.

Snel werkten zijn hersens.

Het was nu wel duidelijk, dat mylord niet meer in dat huis was, maar door deze heg was vertrokken, en naar alle waarschijnlijkheid niet goedwillig, maar omdat hij ertoe gedwongen werd, anders zou dit wegwerpen van een sleutel volmaakt onbegrijpelijk en doelloos zijn.

Onze reus was wel niet sterk in het logisch redeneren, maar dit begreep hij toch drommels goed.

Op welke deur zou die sleutel moeten passen? Heel zeker niet op de deur van het kleine huis, dat Raffles zelf bewoonde. Want die kende Henderson alle op een prik.

Toen viel het hem in, dat die sleutel wel eens kon passen op de deur, waaraan hij zoeven gemorreld had.

Eerst keek hij nog even over de heg, en hij meende bij het flauwe licht van de maan, in het lichtgrijze, verse grind de sporen te zien van splinternieuwe autobanden.

Toen liep hij haastig terug naar het huis, stak de sleutel in het slot, al even nieuw als de rest van dat stille, eenzaam liggende, duistere huis.

Hij was er bijna zeker van, dat het zou gebeuren en toch klopte zijn hart van opgewonden blijdschap, toen hij zonder enige moeite de klink thans kon neerdrukken en de deur kon openen.

Pijnlijke ervaring had hem geleerd niet blindelings over een onbekende drempel te stappen, ook ditmaal tastte hij eerst voorzichtig met zijn rechtervoet en hij deed er goed aan, want onmiddellijk achter de deur begon een trap waarvan de treden hard aanvoelden en die naar een volkomen lege, van beton opgetrokken kelder bleek te voeren.

Hier pas maakte Henderson licht met zijn zaklamp en keek rond.

Het licht viel op iets glinsterends boven aan de trap; Henderson liep dadelijk de trap weer op en schoof de knip voor de deur, zodat men hem tenminste niet van de buitenzijde zou kunnen overvallen.

Op dit punt gerustgesteld, ging hij weer naar beneden en zag nu de kerkerachtige deur, met zware, ijzeren bouten beslagen, die recht tegenover de trap zich in de muur bevond.

— Op een wijnkelder lijkt het zeker niet, mompelde de reus grimmig. Laat ons eens zien of die deur te openen is. Maar eerst, wacht eens...

Hij had de blik naar de zoldering gewend en daar zag hij een vrij smal luik, dat hem met een sissende klank in zijn stem deed opmerken:

— Zo! zit de zaak zo in elkaar! Mijnheer Brand had het dus wel heel goed ingezien; de hemel mag weten wat ze voornemens zijn met mylord uit te voeren, de schurken! Maar wat doe ik hier eigenlijk, als ze mylord reeds hebben weggevoerd? Verbeuzel ik hier soms mijn tijd? O, maar dat is te herstellen!

Hij wilde zich haastig weer naar de betonnen trap begeven, toen zijn geïmagineerd oor ergens in het huis een zwak gerucht meende te horen.

Het was alsof er voetstappen naderden in een holle gang, waarvan de muren het geluid van die stappen weerkaatsten.

Een ogenblikje later was het alsof die voetstappen naderbij kwamen. Hij stak zijn hand in de zak, vatte de korte knuppel, ging terzijde van de deur staan, aan de zijde van de scharnieren en doofde zijn lamp.

Er verliepen een paar seconden en de reus wachtte in een volstrekte duisternis, vastberaden, zijn geweldige vingers geklemd om de greep van zijn vreselijk wapen.

De reus had opgemerkt, dat de deur naar binnen openging en dat was althans een klein voordeel, want nu liep hij tenminste niet de kans, dat bij het openen degenen, die daar aankwamen, hem onmiddellijk zouden zien, als zij tenminste licht bij zich hadden.

Een tel later had Henderson trouwens niet te klagen over gebrek aan licht, want men scheen daar in de gang een schakelaar te hebben omgedraaid, en een paar krachtige lampen aan de zoldering verspreidden eensklaps een helder, wit licht in de kelder.

Toen spanden zich alle spieren van Henderson, want de deur werd omgedraaid en het eerste wat hij op die gedenkwaardige nacht in dat huis te zien kreeg, waren de donkerbruine schoenen van Brand, de vorige ochtend door zijn eigen handen keurig gepoetst.

Die schoenen bereikten evenwel de vloer niet, maar staken recht overeind met de punten omhoog, waaruit Henderson gevoegelijk kon afleiden, dat de jonge man niet liep, maar gedragen werd.

Op de bruine schoenen volgde de grijsgeruite pantalon met zijn scherpe vouwen, toen zag Henderson een hand, die een been in de knieholte vasthield en ondersteunde en toen hoorde hij een ruwe stem zeggen:

— Hier is hij voorlopig goed opgeborgen, als jullie hem tenminste goed bindt.

En toen was Henderson's gehele lichaam, iedere spier, iedere zenuw voor actie gereed.

Wat er nu volgde geschiedde in veel kortere tijd, dan er nodig is om het te beschrijven.

Henderson, nog geheel gedekt door de wijdgeopende deur, deed een stap naar voren, vatte de hand, die de knie ondersteunde, in de ijzeren greep van zijn linkervuist.

De man, aan wie die hand toebehoorde, slaakte een dof gegrom, draaide zich

half om en zeeg een tel later op de grond, door de knuppel van Henderson op het hoofd geraakt.

Twee andere dragers lieten Brand onmiddellijk los, die op de grond viel en de vierde man, die bijna instinctmatig zijn revolver getrokken had, kwam binnen, maar struikelend over het gevallen lichaam; vóór hij zich kon oprichten om te vuren, had Henderson hem reeds neergebeukt.

Hij zag vaag een vrouw, die rechtsomkeert wilde maken, en de hand reeds naar de lichtschakelaar uitstreckte, maar hij had haar juist bijtijds beet, trok haar naar binnen, vrij onzacht, zette zijn voet tegen de zware deur, die in het slot vloog en riep met een harde lach:

— Nu kunnen we tenminste niet gestoord worden, heren!

De vrouw, men zal begrepen hebben, dat het Carla Lupez was, had met een kreet van dolle woede haar kleine browning ter hand genomen, maar de reus zag het bijtijds, sloeg haar het wapen uit de hand en riep dreigend:

— Ik waarschuw je, juffertje, laat die grapjes, of ik zou vergeten, dat je rokken draagt.

De twee nog valide mannen deden vervolgens het domste wat zij konden doen, want door hun razende woede vervoerd, wierpen zij zich met de blote vuist op Henderson, inplaats van zich naar de verste kelderhoek terug te trekken en met hun revolvers een « gevecht op afstand » te beginnen.

Zoals het nu was, kwam er aan de strijd binnen weinige seconden een even hardhandig als te verwachten einde.

Henderson stak zijn knuppel in zijn zak, gebruikte zijn linker en zijn rechter « directe » en met die twee slagen vloerde hij de twee kerels.

Maar hoe vlug dit alles ook in zijn werk was gegaan, het had toch een korte tijd in beslag genomen en daarvan had Carla Lupez gebruik gemaakt, om als een kat de trap op te snellen, de

grendel terug te schuiven en door de achterdeur te ontsnappen.

Henderson knielde naast Brand neer, zocht en vond al spoedig de hoofdwonde, die gelukkig niet al te ernstig was, juichte bijna toen Brand juist de ogen opsloeg, even glimlachte en riep:

— Wat een geluk, dat ik zo bijtijds ben wakker geworden, mijnheer Brand. Waar is mylord?

— Ik weet het niet, James, antwoordde Brand met zwakke stem. Ik zag hem ineens door een luik voor mijn ogen verdwijnen en toen sloegen die schelmen mij met kracht op het hoofd. Misschien is hij hier nog in huis, maar ik betwijfel het!

— Neen, dat is hij dan zeker niet meer, mijnheer Brand! riep Henderson opgewonden. Zou u zich in staat voelen om te lopen?

— Als het moet, dan zeker, maar heb je geen auto?

— Ik heb er een gehoord! Vooruit dan maar!

De reus nam Brand als een kind in zijn armen, besteeg de trap, verliet het huis, draaide de sleutel in het slot van de deur om, zonder zich te bekommeren om de vier bewusteloze bandieten, en droeg Brand, alsof hij niet meer woog dan een veertje, naar de voorzijde van het huis en zo de straat af, tot aan de plek, waar de gehuurde wagen was blijven staan.

De auto bleek echter verdwenen te zijn.

Wel hoorden de twee mannen in de verte het gerucht van een razend snel weggrijdende auto, en de reus, zijn tanden knarsend, zei:

— Mijn gehuurde wagen is zeker gestolen door die mooie duivelin, maar gelukkig, onze eigen wagen staat daar-ginds nog.

— Dan vlug er naar toe en als het kan, haar nagegaan, James, zei Brand vastberaden. Wij moeten tot iedere prijs Mylord terugvinden!

HOOFDSTUK VI.

IN HET GEZICHT VAN DE DOOD

Het was even stil gebleven na de uitroep van Carla Lupez, die zo onverwacht het keldervertrek was binnengedrongen. Toen zei Rony Duxon afgemeten, zonder dat er iets in zijn gelaat bewoog:

— Ik heb die verklaring nog eens gehoord in dit zelfde vertrek. Hoe kun je bewijzen, wat je daar zegt, Carla?

— Ik kan het niet bewijzen en toch weet ik het zeker, want ik heb zijn vrienden gezien, en wij weten nu toch wel, dat die satan zich laat bijstaan door een kerel, die zo sterk is als een stier en een klein sierlijk gebouwd jog, met een meisjesgezicht en blond haar. Nu, die zijn daarginds gekomen en je zult de eerste maand vier van je beste mannen moeten missen, Duxon, want die zullen niet heel veel waard zijn, vrees ik, nadat die holbewoner met ze had afgerekend.

Er was een glimlach over het gelaat van Raffles getrokken en voor Duxon was die glimlach niet onopgemerkt gebleven. Die man scheen letterlijk alles te zien, ook al keek hij niet rechtstreeks naar iemand.

— Het verhaal schijnt je genoeg te doen, vreemdeling. Wat heb je erop te zeggen?

— Niets, antwoordde Raffles lachend.

— Dat is wel wat heel weinig, heren Duxon, de wenkbrauwen fronsend. Zou je niet liever bekennen, dat die twee mannen inderdaad je vrienden zijn en ook de rest?

— Er valt niets te bekennen, zei Raffles eenvoudig.

Weer bleef het een tijdje stil.

En al die tijd bleef Duxon Raffles doorborend aanzien.

Eindelijk begon de bandiet weer langzaam te spreken, met zijn wat eentonige en toch zo harde, onaangename stem:

— Luister eens, Raffles, zoals we je voorlopig maar zullen noemen. Ik heb nooit veel woorden verspild en ik denk het ook nu niet te doen. Wij hebben je te pakken, en al kan ik nu ook mijn oorspronkelijk plannetje niet meer uitvoeren, nu je vriend blijkbaar ontsnapt is, ik kan het nu op je zelf toepassen. Wie je dan ook bent, jij hebt bewijzen afgelegd van een zo grote schranderheid, zo veel stoutmoedigheid en zoveel list, dat je voor een genootschap als het onze goud waard bent. Ik wil je vooruit wel zeggen, dat ik de baas denk te blijven, maar je zou bij ons een schitterende positie bekleden, onmiddellijk onder mij staande!

— Ik weiger! zei Raffles kortaf.

— Zeg dat niet al te spoedig! Bedenk wat er verbonden is aan zulk een weigering. Ik zal je een vol etmaal geven, laat ons zeggen tot middernacht van de dag, die zoeven is begonnen. Me dunkt dat ik billijk ben. Maar blijf je dan nog weigerachtig...

— Schiet hem toch dadelijk een kogel door zijn hersens! brulde Al Bronx, vuurrood van woede.

— Al heeft gelijk, gilde Carla Lupez hysterisch. Maak hem af! Je weet niet wat je doet, Rony, je kent hem nog niet!

Duxon kwam weer overeind in zijn stoel en zei op ijskoude toon:

— Ik geloof, dat iemand hier een opmerking durft maken, zonder dat ik hem hiertoe verlof heb gegeven. Ik zou je raden, Al, het niet tot een herhaling te laten komen. Wat jou betreft, Carla Lupez, ik moet constateren, dat je niet geslaagd bent in je poging, om die man in onze handen te spelen. Dat hebben wij allen aan het toeval te danken. Je hebt je als een beginnelinge laten overrompelen. Het zal door het Bestuur onthouden worden.

Toen het weer stil was, hernam Duxon, de as van zijn sigaret tippend:

— Het blijft dus bij wat ik gezegd heb. Wij zullen die man daar, hoe dan ook zijn naam mag zijn, 'n bedenktijd geven van vierentwintig uur, dat acht ik bijzonder ruim toegemeten. Wil hij dan nog niet zeggen wie hij is, blijft hij weigerachtig om zich bij ons aan te sluiten, dan heeft hij vijf minuten na middernacht opgehouden te leven. Je bent de Rode Deur doorgestaan, vreemdeling, en dat betekende tot dusverre onvermijdelijk de dood; dit uitstel is een grote uitzondering, die wel niet herhaald zal worden! Breng hem dus naar Cel 3 en sluit hem daar op!

— Geheel alleen? vroeg Al Bronx grimmig. Dan is hij, als hij is voor wie wij hem aanzien, binnen een uur ontsnapt.

— Hebben jullie hem dan niet gefouilleerd? vroeg Duxon dreigend, terwijl zijn ogen bliksems schoten.

— Al zijn zakken zijn omgekeerd! Er zit zelfs geen stofje meer in, haastte Bastia zich te antwoorden.

— En zijn kleren! riep Bronx woedend. Is de voering van zijn vest doorzocht? Heeft hij niets in de hakken van zijn schoenen? Trek hem die tenminste

uit, doorzoek hem tot op de huid. Hier, zijn hoed bijvoorbeeld!

Met een vlugge beweging griste Bronx het hoofddekseel, een elegante vilthoed uit de hand van Raffles, keerde hem om en sloeg de lederen rand terug aan de binnenzijde.

— Wat dacht je daar nu eigenlijk te vinden; een mitrailleur? vroeg Bastia spottend. Als jullie dan zo bang bent voor een ontvluchting, laat hem dan bewaken door drie jongens met revolvers.

Plotseling zweeg iedereen. Een harde klop had op de tafel weerklonken. Duxon was overeind gekomen uit zijn stoel en stond daar nu kaarsrecht en hoog opgericht, terwijl hij met snerpende stem riep:

— Wie nog iets durft zeggen en hier in mijn tegenwoordigheid durft beraadslagen, zonder dat ik er toestemming toe geef, die zal ik de huid in dunne riemen van het lichaam laten snijden.

Een stilte als het graf hing voor een wijle in het ruime keldervertrek. Maar pas na een poos hernam de chef met zijn gewone stem:

— Ik beveel 't volgende: zijne kleren moeten met de grootste zorg doorzocht worden. Drie mannen zullen in de cel bij hem blijven, gewapend, en die in opdracht hebben hem onmiddellijk neer te schieten, bij het eerste verdachte gebaar. Bovendien zal nog een man voor de deur post vatten, in de gang. En als hij dan toch nog zou kunnen ontsnappen, dan zou zelfs ik vrees voor hem gaan koesteren, en jullie weten, dat ik voor dood noch duivel bang ben. Zodra hij de wens te kennen geeft mij te spreken, brengen jullie hem onder goede geleide naar mijn huis; het huis in de Michiganstreet. Hij moet geregeld te eten en te drinken hebben. En nu weg met hem. Ik wijs Al Bronx, Arno Podesta en Shakey Tom aan voor de bewaking.

Hij was, al sprekende, vlak voor Raffles komen staan, keek hem strak aan en zei:

— Je weet het dus, je hebt je leven in je eigen hand. Ik hoop dat je me geen vierentwintig uur zult laten wachten.

Raffles gaf geen antwoord, maar zei op beminnelijke toon tot Bronx, die nog altijd met de hoed in de hand stond:

— Ik zou althans gaarne mijn hoofddeksel terug hebben, jonge man. Het is hier koud en ik zou niet gaarne met een griep onder de leden de dood ingaan! Dank u.

Hij plaatste de grijze vilthoed met zwier weer op zijn hoofd, boog voor het gezelschap en zei rustig:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheren!

Bronx, Podesta en Shakey Tom hadden hun grote revolvers al ter hand genomen, omringden hem en brachten hem de kelder weer uit door de Rode Deur, een twintigtal meters verder dezelfde gang in, sloegen de hoek van een dwarsgang in, maar niet na eerst licht in die gang te hebben gemaakt, zodat zij hun gevangene nauwkeurig in het oog konden blijven houden, terwijl een vierde man op enige afstand volgde, een zwaar gebouwd heerschap met de tronie van een voormalig prijsbokser en die was aangewezen om de deur te bewaken, welke Podesta nu opende, door twee duimdikke, stalen grendels terug te schuiven.

Raffles keek snel en schijnbaar onverschillig naar het slot en glimlachte.

Hij had opgemerkt, dat de deur geen slot had, geheel massief was en nauwkeurig in de sponningen sloot.

Men duwde hem in een kleine cel, met een houten brits in een der hoeken, een kleine, houten tafel en een stoel en, hoog aan de zoldering een krachtige elektrische lamp. Dat was alles wat er te zien was. Zoals Raffles wel verwachtte, had de cel geen venster, maar wel, hoog in een der hoeken een soort klein luchtrooster.

— Moet ik de grendels voorschuiven? vroeg de deurwachter.

Raffles wendde haastig het gelaat af. Niemand behoefde daarop de grote spanning te lezen, waarmede hij het antwoord scheen af te wachten.

Even aarzelde Bronx en toen zei hij:

— Dat is volmaakt overbodig. Als die man het werkelijk tegen ons drieën zou durven opnemen, dan zou hij wel krankzinnig moeten zijn. Intussen, er is gezegd, dat zijn kleren doorzocht moesten worden en wij zullen ze doorzoeken.

En terwijl de twee anderen Raffles met hun wapens in bedwang hielden, begon Bronx met grote zorgvuldigheid de kleren van Raffles te doorzoeken; eerst het keurig gesneden jacquet; hierin vond hij niets, maar in het ves voelde hij iets, dat weerstand bood aan zijn tastende vingers, en toen hij de voering ruw openscheurde, vond hij in een verborgen zakje, een paar uiterst kleine, maar voortreffelijke vijltjes, een drillboortje en een metaalzaagje, alles zorgvuldig in dun leder gewikkeld.

Hij grijnslachte en zei vol haat:

— Als we nog een ogenblik hadden kunnen twijfelen, dan had dit hem toch zeker moeten verraden. Ik ken mijn vak door en door, en ik weet, dat er op de hele wereld geen man bestaat, die zulke instrumenten bezit, op Raffles na. Bewaar jij ze, Podesta, we zullen ze de chef laten zien.

De kellner uit de tingeltangel stak de fijne instrumenten in de zijzak van zijn jas, toen hij plotseling een kreet slaakte en begon te beven.

— Wat is er? vroeg Bronx, instinctief zijn revolver opheffend naar Raffles, en reeds klaar om te schieten, alleen maar als gevolg van die kreet.

— Er is, ik ben de sleutel kwijt, de sleutel van de deur van het huis, je weet wel...

— Het huis in de Washingtonstreet, voltooid Raffles glimlachend. Laat u dat niet verontrusten, u hebt hem niet verloren, maar ik heb hem uit uw zak genomen en voor mijn vrienden achter-

gelaten, ingeval die mijn verdwijning mochten opmerken.

Al het bloed week weg uit het gelaat van Bronx, en hij moest zich omwenden, want alles dreef hem de chef te tarten en alles op het spel te zetten, ook zijn leven, om die onbeschaamde, niets vrezende vijand overhoop te schieten.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen en zei, zich weer omkerend:

— We zullen wel zorgen, dat je vrienden je niet vinden. Trek die jas maar weer aan en ga zitten. En verroer je niet zonder mijn bevel.

En daar waren nu die vier mannen bijeen, nadat de zware deur dicht was gegaan, in een bijna onhoorbare stilte, met spanning geladen.

Drie hunner hielden onafgebroken hun wapens op Raffles gevestigd, die in diepe gedachten verzonken scheen te zijn.

Zo verliepen twee uren.

Het moest ongeveer zes uur in de ochtend zijn, toen er op de ijzeren deur werd geklopt, waarna een klein luikje in die deur werd geopend en de stem van de bewaker zei:

— Hier is zijn eten.

— Ga het aannemen, Podesta! beval Bronx, die geen oog van de gevangene had afgewend. De kellner nam een volle kruik water, een tinnen beker en een half brood uit de handen van de bewaker aan, het luikje ging weer dicht en het schamele voedsel werd voor Raffles op het houten tafeltje geplaatst.

Raffles legde zijn hoed, daar er geen plaats meer op het kleine tafeltje was, op de betonnen vloer neer en begon met blijkbaar smaak te eten van het droge brood. Daar hij half van zijn bewakers

zat afgewend, bemerkte geen hunner, dat hij van dat brood snel een paar balletjes draaide, die in beide neusgaten stak en toen zijn mond stijf dichtkneep.

Op hetzelfde ogenblik wierp hij, schijnbaar bij ongeluk, de waterkruik om en met een straal gutste de inhoud over de fraaie, grijze hoed. Woedend kwamen een paar van de mannen toelopen, opgeschrikt door het geraas, en bukten zich; zij zouden zich niet meer oprichten. Als door de bliksem getroffen, alsof een reus hen had neergeveld met een knots, zo gleden zij neer op de vloer.

De derde man, het was Shakey Tom, deed zijn bijnaam eer aan en begon over zijn gehele lichaam te bibberen, niets begrijpend van dat plotselinge voorval. Toen deed hij een poging om zijn revolver op te heffen, maar zijn ogen draaiden op een vreemde wijze in de kassen, zodat alleen het wit te zien kwam en kreunde zachtjes. Toen moest Raffles haastig toespringen, om te beletten, dat hij in zijn volle lengte tegen de vloer zou slaan.

Dat alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat Raffles niet eens had behoeven adem te halen, toen hij reeds de deur opende, met een van de veroverde revolvers in zijn vuist. De bewaker naar binnen trok, die volstrekt niets vermoedde, naar buiten wipte, de deur in het slot trok en er de grendels voorschooft. Toen pas opende hij de mond, om adem te halen, verwijderde de broodproppen uit zijn neusgaten, lachte zacht voor zich heen en begon op zijn tenen sluipend, de dwarsgang ten einde te lopen, totdat hij de hoofdgang bereikt had, waar het doodstil was.

HOOFDSTUK VII

DE GOUDEN LAMA VERLIEST EEN PLUK HAREN

De volgende avond, om een uur of zeven, scheen er nog altijd niet de ware stemming te heersen, die nodig is voor het slagen van een voorstelling, achter de schermen van de vermaaksinrichting van de heer Bastia.

Het personeel liep met lange gezichten rond en dat was geen wonder, want de directeur, die toch al niet tot de zachtzinnigste behoorde, had reeds tijdens de repetitie van die middag zijn ziel en zaligheid op het spel gezet, door een onophoudelijke reeks lasterlijke vloeken te uiten, en niemand had weten te ontkomen aan een bedreiging met onmiddellijk ontslag.

Het was alsof er een onweer, een soort van natuurramp was losgebarsten over de beklagenswaardige onderdanen van Carlos Bastia.

Het publiek echter wist natuurlijk niets van wat er was voorgevallen die nacht, en vulde, zoals gewoonlijk, tamelijk luidruchtig de kleine zaal en in normale omstandigheden zou Bastia zeker ook genoten hebben van dat schouwspel.

Maar nu, even voor het doek zou opgaan, zat hij met een grimmig gezicht als een kwade baviaan in zijn kooi, zoekend naar een voorwendsel om opnieuw te kunnen uitbarsten.

Zulk een affront van zijn dierbare Gouden Lama had hij nog nooit beleefd. Het was bijna ondenkbaar. Een enkel man, een sterfelijk wezen toch

ook, geen wonderdoener dus, evenmin een halfgod, die op zulk een sluwe, onbegrijpelijk schrandere wijze aan vier gewapende mannen had weten te ontkomen, aan een vierentwintigvoudige dood, als men rekendé, dat in ieder revolvermagazijn zes patronen hadden gezeten.

En met die hoed, met een simpele hoed, al was het dan ook een Stetson geweest.

Een hoed op duivels slimme wijze gedrenkt in een of andere stof, giftig als de hel, die geen schade deed, zolang zij droog was, maar die met bliksemnelheid werkte, zodra zij in aanraking kwam met een of andere vloeistof. Hoe bedacht men zoiets! Hoe konden menselijke hersens het verzinnen, en hoe kon een mens het ten uitvoer brengen!

Toen ging het scherm op. Hij vloekte hartig in zich zelf, omdat Carla Lupez danste en zong, alsof ze voor het eerst optrad; hij vloekte, omdat de komiek nauwelijks op zijn benen kon staan; hij vloekte omdat het koor van schrik vals zong; hij vloekte om alles.

En toen hij zo een half uur gevloekt had, gebeurde er iets merkwaardigs met hem, dat zijn gedachten opnieuw in een andere richting voerde, op een zeer onaangename wijze.

Achter zijn rug, zonder dat hij iets bemerkte in zijn zonderlinge kooi, ging de verbindingsdeur met zijn huiskamer open, een lange enkele kamer te voer-

schijn, een buitensporig grote hand greep Bastia met kracht in de nek en toen werd hij achterover van zijn stoel gesleurd, met een verwonderlijke snelheid, die hem niet eens tijd tot schreeuwen liet.

Zijn stoel viel om en dat werd ook wel gehoord, maar de arme komiek was juist op dat ogenblik zo uitbundig grappig, dat niemand in de donkere zaal acht sloeg op dat geluid van een vallende stoel.

Onmiddellijk ging de deur weer dicht en Bastia bemerkte nu, dat hij in de greep was van een man, nog groter, nog breder, nog heel wat sterker dan hijzelf.

Hij grabbelde nog naar zijn revolverzak, maar hij bemerkte, dat zijn wapen hem reeds was ontnomen en toen gaf hij de strijd op, half stikkend in de ijzeren greep van die grote, zijn hals omklemmende vingers, totdat hij een hem maar al te bekende stem hoorde, die rustig sprak, een weinig slepend, maar zeer nadrukkelijk:

— Verroer je niet, Bastia. Ik heb je door een van mijn nieuwe luitenants op deze weinig zachtzinnige manier laten halen, opdat ik kort en ernstig met je spreken kan. Ik ben zeer, zeer ontevreden over je, Bastia.

Bastia begon over hals en leden te sidderen, zo groot en zo zwaar als hij was. Het was de stem van de chef, van Rony Duxon.

De zware kerel, achter hem, had hem losgelaten en hij wendde vol schrik eerst het gelaat naar een zeer grote, Herculisch gebouwde neger, toen naar de man in avondkleding, die daar, half in de schaduw van de grote lampekap, onbewegelijk naar hem stond te kijken, de sigaret tussen de lippen.

— Ik kon, het was niet helemaal mijn schuld, chef! begon hij zich hikkend te verdedigen.

— Het was ook niet helemaal de jouwe, Bastia, maar je bekleedt nu eenmaal een hoge rang bij ons, je bent ka-

pitein, je bent bovendien penningmeester. Ik ben hier gekomen om je ernstig te bestraffen, Bastia.

— Om al wat u wil, dood me niet!

— Ik weet, dat je niet in de cel bij hem was, ik weet ook, dat je zijn duivels voornemen niet kon voorzien, maar toen hij zich eenmaal had weten te bevrijden, toen had je hem nooit mogen laten vertrekken uit een huis, dat je zo goed kent! Op jouw rust de verantwoordelijkheid daarvoor.

— Dood me niet, chef! riep Bastia hees, bleker dan een lijk.

— Ik zal je niet doden, hernam Duxon ijskoud, omdat niet alleen jij schuldig bent, maar wat de anderen betreft, die zijn teveel! Zulke mannen kan ik niet in mijn dienst gebruiken. En jou zal ik straffen door je te vernederen. Ik stel je terug tot de rang van vaandrig, ik onthef je van je penningmeesterschap. Open je brandkast en geef mij de gehele kas van de wijk. Hoeveel is er in?

— Zestig duizend dollar, chef, antwoordde Bastia met gebogen hoofd, mischien wel om zijn blijdschap te verbergen, dat hij er zo genadig afkwam.

— Het is goed. De kas en je boeken. Ik zal zelf in de eerste tijd het beheer voeren.

Met gebogen rug sloop Bastia naar een hoek van de kamer, scheen daar ergens een geheim vakje in de muur te openen, nam er een bos sleutels uit en opende zijn safe, een zwaar, zeer modern meubel.

Hij nam er een klein stalen kistje uit, opende dit, toonde de inhoud, voegde er een paar kleine kantoorboeken bij en zel nederig:

— Ik hoop dat ik later weer in staat word gesteld te bewijzen, dat mijn ijver en toewijding...

— Zwijg maar. Wij zullen zien. Er zal heel wat nodig zijn om deze ezelachtigheid uit te wissen.

De chef klapte het kistje dicht, gaf de neger een wenk, die het onder zijn

ruime jas verborg, wendde zich naar de deur en zei op de drempel:

— Hierbij zal ik het laten, voorlopig althans, Bastia. En ik hoop, dat je je deze straf zult herinneren.

Een korte hoofdknik en de chef verdween, met de neger op zijn hielen.

Bastia kreeg alle gelegenheid, reeds tien minuten later, om zich inderdaad zijn straf te herinneren.

Want juist toen hij, vloekend en grommend, zijn hals wrijvend, de deur naar zijn kooi weer wilde openen, rinkelde de telefoon, die op zijn schrijftafel stond.

Hij ging er heen en nam de hoorn van de haak, nu weer vloekend, omdat het luide gelach in de zaal en het krijsend gezang van de meisjes op het toneel het hem moeilijk maakte goed te verstaan.

Hij luisterde met grote inspanning en toen kreeg zijn gelaat plotseling een uitdrukking van bijna waanzinnige schrik.

Hij stotterde in het toestel:

— Ik versta toch goed, met de chef, met Rony Duxon zelf? Maar... u was nog geen tien minuten geleden bij mij! Niet bij mij geweest?... Maar het geld! U vroeg mij de kas! U degradeerde mij! Neen, bij de duivel, ik ben niet gek! Ik kan u niet verstaan! Dan moet het die satan weer geweest zijn, die uw uterlijk heeft nagebootst op een een wijze... het is goed... ik zal aanstonds bij u komen... het huis in de Michiganstreet.

Bastia legde de hoorn op de haak, of liever deze gleed hem uit de krachteloze hand. Hij was een groot en sterk man, wij hebben het gezegd, maar deze nieuwe slag was voor hem teveel.

Hij begon te wankelen als een eik in de storm, toen bracht hij de hand naar de keel, liet een soort gebrul horen en viel met een dreunende slag in zijn volle lengte op de vloer, en bleef roerloos liggend, het gelaat op het tapijt neergedrukt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Om een kwart miljoen dollars

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van «Goudhaar».
29. — «Goudhaar».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Rolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenwerking.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vloolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumor om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.
100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.
103. — Een Onderaards Drama.
104. — De Verzonken Metropolis.
105. — De Vreemde Chauffeur.
106. — De Moord in het Cabaret.
107. — De Negende Steen.
108. — Onraad in Hollywood.
109. — Ossenkop; gang 5.
110. — De bende van «de Ratten».
111. — Het Avontuur in Hollywood.
112. — De Bende van de Gouden Spin.
113. — Irma Sandrina.
114. — In de val gelokt.